

HIROSHIMA REIKO

Thiên đường tiền xu



CÂU CHUYỆN VỀ TIỆM BÁNH KẸO MA THUẬT



Jyajya minh họa · Quỳnh Anh dịch



NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

THIÊN ĐƯỜNG TIỀN XU TẬP 3
(Câu chuyện về tiệm bánh kẹo ma thuật)

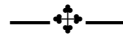
Tác giả: **Hiroshima Reiko**

Minh họa: **jyajya**

Dịch: **Quỳnh Anh**

Phát hành: **Nhã Nam**

Xuất bản: **NXB Hà Nội**



ebook©vctvegroup

*Đóng ebook:***nguyenthanh-cuibap**

Thiên đường tiền xu có đối thủ cạnh tranh! Đó là điều chẳng ai ngờ tới, bởi bánh kẹo nơi đây mang sức mạnh thay đổi cả vận mệnh người sở hữu chúng. Nhưng Cửa hiệu tai ương đã xuất hiện. Ma thuật hay không thì bánh kẹo ở đây cũng không hề kém cạnh. Và, trong khi bánh kẹo Thiên đường tiền xu chơi đùa với số phận của khách, thì các món hàng của Cửa hiệu tai ương lại có thể khơi dậy những mảng tối sâu nhất trong tâm hồn họ. Để rồi, một cuộc đấu bánh kẹo vô cùng ly kỳ bắt đầu, mở ra một thế giới ngỡ chỉ có trong mơ, ma mị và lời cuốn ta tới tận trang cuối.

MỞ ĐẦU

Khuất sâu trong con hẻm nhỏ là một cửa tiệm treo tấm biển thật lớn “Thiên đường tiền xu”.

Một thứ gì đó vừa trườn ra ngoài từ bức tường cửa tiệm. Trông nó giống một con côn trùng có đôi cánh lớn nhưng lại mang cái đuôi của loài thạch sùng. Đã vậy toàn thân còn đen sì sì, đôi mắt thì tròn lồi to tướng.

Nó trườn theo con hẻm mà chẳng gây ra một tiếng động nào, băng qua đằng sau hết tòa nhà này tới tòa nhà khác. Nhưng vừa ra đến đường lớn, lúc nó rẽ vào ngách đường không biết số mấy thì bị bắt lại.

Một cô nhóc khoảng bảy tuổi vung chiếc vợt bắt côn trùng nhanh như chớp. Cô bé mặc bộ kimono màu đen với họa tiết hoa bí ngạn đỏ, dáng người nhỏ nhắn. Tóc cô bé ngắn, màu xanh đậm, mái bằng. Nước da trắng muốt đến giật mình.

Khuôn mặt cô bé đẹp như búp bê song có gì đó rất lạ. Toàn thân cô bé toát ra một vẻ huyền bí khó tả, hết như một sinh vật nào đó đang đợi lột trẻ con vậy.

Nhanh tay bỏ con vật đang vẫy vùng trong tấm lưới vào chiếc hộp đựng côn trùng, cô nhóc liếm môi một vòng đánh choét. Cái lưới lộ ra đỏ thẫm như lưới một con thú.

“Lại thêm một con nữa... Khục khục khục! Hay quá. Không biết con côn trùng này sẽ tạo ra món kẹo nào đây.”

Sau khi khàn giọng lắm lắm như bà cụ, cô nhóc vui vẻ bước đi.

Một cô bé mặc kimono tay cầm vợt và hộp đựng côn trùng, vừa đi vừa nhảy chân sáo. Rõ ràng rất nổi bật... Vậy mà người qua kẻ lại chẳng ai chú ý tới cô nhóc, hết như họ không hề nhìn thấy cô vậy.

Bỗng nhiên cô nhóc dừng lại.

Từ đằng xa một người đàn ông đang đi tới. Trông người này còn khá trẻ. Anh ta vận com lê, trông chẳng khác một nhân viên văn phòng bình thường là mấy. Nhưng mặt mày anh ta tối sầm, đôi mắt ẩn chứa nỗi tức giận tột cùng.

Choét.

Cô nhóc lại liếm môi một lượt, sau đó ngang nhiên đứng chắn trước mặt chàng trai trẻ.

“Ồ kìa, anh trai. Anh sao vậy? Mặt mũi sao lại xám xịt thế kia. Đang bức tức gì à? Nói cho tôi nghe xem nào. Tôi sẽ nghe hết, dù là chuyện gì.”

Cô nhóc thì thầm với giọng khàn khàn mà ngọt ngào đến lạ, đoạn nắm lấy tay chàng trai. Anh ta khẽ giật mình song sau đó không nhúc nhích gì nữa, như thể bị yểm bùa vậy.

Thế rồi một cảnh tượng hiện ra trước mắt cô nhóc.

Ấy là một văn phòng ở nơi nào đó. Với vô số bàn giấy xếp thành hàng, máy tính và sổ sách. Cùng vài người đang bận rộn làm việc.

Thế rồi một người đàn ông khá điển trai, chừng ba mươi tuổi, mặt nhăn nhó, quay về phía này mà nói.

“Watanuki, bản báo cáo cậu mới nộp lại có lỗi đấy. Xin cậu, trước khi nộp hãy xem lại một lượt, kiểm tra thật kỹ cho tôi nhờ.”

Sau đó chuyển cảnh. Vẫn văn phòng đó, một người phụ nữ ra dáng sếp lớn đang đi tới. Người này đang nổi cơn tam bành, vẫn quay về phía này quát tháo ầm ĩ. Người đàn ông điển trai khi nãy ra sức xoa dịu: “Tôi rất xin lỗi. Tôi sẽ cố gắng bảo ban Watanuki để chuyện như này sẽ không xảy ra thêm một lần nào nữa.”

Lại chuyển cảnh. Đồng nghiệp vây quanh người đàn ông điển trai ấy, còn anh ta đang cười tươi như hoa.

“Dễ thương đúng không? Đến mức nhìn tôi chỉ muốn cắn cho một cái. Sau này kể cả con bé có lớn tôi cũng không gả nó đi đâu,” vừa nói anh ta vừa khoe tấm ảnh chụp một cô bé với mọi người.

“Hừm, đã rồi.”

Cô nhóc buông tay chàng trai trẻ ra, ngược nhìn anh ta. Chàng trai vẫn đứng ngẩn ra đó.

Cô nhóc nhoẻn miệng cười.

“Anh cảm ghét gã đó phải không?”

“Hả?”

Chàng trai ngó xuống như thể giờ mới nhìn thấy cô nhóc. Đoạn từ từ gật đầu.

“Ừm, đúng vậy.”

Bỗng nhiên chàng trai mở to mắt.

“Gã đàn anh trong công ty tôi đây. Khốn kiếp, ra cái vẽ giỏi giang lắm, suốt ngày chỉ biết mắng mỏ. Mặt mũi sáng sủa, làm được tí việc là có quyền lên mặt dạy đời người khác à... Ông đây còn giỏi hơn gấp vạn lần nhé. Đã thế còn suốt ngày khoe khoang con gái. Thật chướng mắt! Tôi muốn hành hạ hắn ta! Ước gì hắn ta sẽ gặp phải một chuyện thật kinh khủng!”

Trước những lời oán hận của chàng trai, cô nhóc cười khoái chí.

“Vậy anh phải đến tiệm của ta thôi. Nhất định ta sẽ biến ước muốn của anh thành hiện thực, ừm, chỗ ta có đầy những thứ sẽ giúp mong ước kiểu đó thành sự thật. Quý khách đi qua đây đúng lúc đấy.”

Nói rồi cô nhóc kéo tay chàng trai trẻ đi vào con hẻm nhỏ ngay bên cạnh.

Phía trước con hẻm là một cửa tiệm kiểu Nhật có tường làm từ tre đen và vữa. Tấm rèm noren xanh nước biển đề dòng chữ màu trắng “Cửa hiệu tai ương”.

CHƯƠNG 1

BÁNH XỐP CÓ NHÂN ĂN GIẤC MƠ

Nobutaka đang ngồi trên xe buýt để tới bệnh viện. Ngay khi vừa nhận được điện thoại báo Marie phải nhập viện, Nobutaka liền phi ngay ra khỏi văn phòng.

Nhưng giờ, cả khi đang tới chỗ con gái, lòng anh vẫn lo lắng khôn nguôi.

Đối với Nobutaka, cô con gái Marie vừa tròn bốn tuổi là bảo bối không gì sánh nổi. Cô con gái rượu đáng yêu vô ngần của anh.

Nhưng vài tuần nay, đêm nào Marie cũng bị những cơn ác mộng khủng khiếp hành hạ.

Trong mơ, con bé bị những thứ đáng sợ rượt đuổi, bị ăn thịt, bị giày xéo.

Đến bây giờ thì Marie vô cùng khiếp sợ mỗi khi phải đi ngủ. Nếu có ngủ con bé cũng lập tức hét lên rồi choàng dậy ngay. Sắc mặt Marie ngày một xanh xao, con bé gầy xẹp cả đi. Lần này nhập viện chắc chắn cũng do thiếu ngủ.

Nobutaka xót con lắm. Giá mà anh có thể chịu thay con thì tốt biết bao.

Mà tại sao con bé lại suốt ngày gặp ác mộng vậy nhỉ? Đúng là sống trên đời ai cũng một hai lần mơ thấy ác mộng, nhưng mơ thấy ác mộng hằng đêm như Marie thì kỳ lạ quá. Nghĩ thế nào cũng thấy lạ. Con bé chưa từng trải qua chuyện gì đáng sợ, anh cũng chưa cho con xem phim kinh dị bao giờ. Rốt cuộc là vì sao?

Vì lo cho con gái mà gần đây Nobutaka không thể tập trung vào công việc. Hôm nay anh cũng phạm lỗi và bị sếp mắng.

Phải làm gì đó thôi. Nhưng làm gì mới được chứ?

Đúng lúc Nobutaka đang đắm chiêu suy nghĩ thì có ai đó tới bắt chuyện với anh.

“Hình như anh đang gặp chuyện gì đó phiền lòng?”

Nobutaka quay lại thì thấy ngồi ở ghế sau là một người phụ nữ vô cùng to lớn vận kimono. Mái tóc người này trắng muốt nhưng

khuôn mặt lại trẻ trung, người phụ nữ vừa nở một nụ cười kỳ lạ vừa nhìn Nobutaka.

Nobutaka giật mình. Chuyện gì thế này? Sao anh cứ có cảm giác như mình đang bị áp chế vậy.

Người phụ nữ lại nhoẻn miệng cười tươi hơn nữa

“Liệu anh có muốn hóa giải nỗi muộn phiền đó không? Nếu được hay là ghé cửa tiệm của ta đi? Sao, không tốn nhiều thời gian đến vậy đâu. Cửa tiệm của ta ở ngay bên xe buýt tiếp theo thôi.”

“Khô... không, tôi đang đi tới bệnh viện...”

Người phụ nữ nhìn Nobutaka chằm chằm. Nobutaka cảm thấy đầu óc trống trơn.

Đến khi nhận ra anh đã thấy mình xuống xe mất rồi.

Cứ vậy Nobutaka đi theo người phụ nữ vào một con đường nhỏ và tối. Ở đó có một tiệm bánh kẹo nhỏ. Những món bánh kẹo bày la liệt, sáng lấp lánh. Hẳn Marie sẽ thích chúng lắm đây.

Người phụ nữ quay người lại.

“Chào mừng đến với Thiên đường tiền xu, vị khách may mắn của ta. Vậy quý khách đang phiền muộn vì điều gì thế? Dù là chuyện gì xin cứ nói với chủ tiệm Beniko ta đây.”

Nobutaka chột nghĩ. Không biết chừng ở đây lại có thứ mình muốn ấy chứ?

“Có thứ gì xua đuổi được những cơn ác mộng không ạ?”

Nobutaka rụt rè hỏi thử, vậy mà bà chủ tiệm gật đầu rõ mạnh.

“Thế thì Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ là hợp nhất rồi.”

Nói đoạn, bà chủ tiệm lấy một chiếc bánh xốp từ cái thùng đặt trong góc ra.

Chiếc bánh có hình đồng tiền cổ, trông vô cùng ngon mắt. Trên một mặt bánh màu nâu vàng còn có cả hình con thú kỳ dị. Con thú bốn chân hình thù thì giống chó lai sư tử đá gác cổng đền, nhưng mũi lại dài như mũi voi và còn có cả bờm sư tử nữa.

“Đây là Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ chứa đựng linh lực của thần thú Baku chuyên ăn ác mộng. Chỉ cần ăn bánh này vào, giấc mơ có đáng sợ hay tồi tệ cách mấy cũng sẽ bị đuổi đi hết.”

Nobutaka nín thở. Là nó! Nó chính là thứ mình, à không, Marie cần lúc này!

“Tôi, tôi mua!”

Dù nó có giá một triệu yên mình cũng mua!

Nobutaka dứt khoát lôi ví ra khỏi cặp, làm tấm ảnh Marie phát phơ rơi xuống.

Bà chủ tiệm nhặt tấm ảnh lên.

“Ôi chà, cô bé dễ thương làm sao.”

“Cảm ơn chị. Con gái tôi đấy. Con bé vừa tròn bốn tuổi.”

“Ồ, ra là vậy. Đúng độ tuổi đáng yêu nhất đấy nhỉ... Nhưng mà đáng thương thay...”

“Chị nói vậy là ý gì?”

“Cô bé đang bị nguyên rửa đấy.”

“Sao cơ!”

Nobutaka suyết nửa thì hét toáng lên “Tự nhiên chị nói cái quái gì vậy?” Song ngay khi nhìn thấy khuôn mặt bà chủ tiệm, anh chẳng cất nên lời nữa.

Nobutaka chợt hiểu ra. Rằng bà chủ tiệm đang nói sự thật.

“Chị bảo Marie nhà tôi đang bị nguyên rửa ạ?”

“Đúng vậy. Nhìn bức ảnh này ta thấy có tà khí... Người hay gặp phải những giấc mơ đáng sợ có phải là cô bé này chẳng?”

“Vâng, đúng vậy. Gần đây bỗng nhiên con bé thường xuyên gặp phải ác mộng. Mà đêm nào cũng vậy mới khổ chứ! Nhưng... nhưng mà bị nguyên thì... Marie mới chỉ bốn tuổi thôi mà? Sao lại có kẻ nào ghét con bé đến thế được!”

“Những oán hận, căm ghét của con người có thể trỗi dậy từ những chuyện khôn lường, gây hại cho người không ngờ tới đấy.”

Giọng bà chủ tiệm nhẹ bẫng.

“Với những kẻ đi nguyên rửa người khác, đối phương có là trẻ con hay không cũng chẳng có nghĩa gì đâu... Hừm, lời nguyên này không phải do kẹo của tiệm ta. Có lẽ là Bánh nướng búp bê nguyên rửa của Cửa hiệu tai ương, hoặc là...”

Bà chủ tiệm bắt đầu lẩm bẩm nói chuyện một mình, song Nobutaka đã không còn nghe thấy gì nữa. Con giận trong anh đang dâng lên cuộn cuộn.

Đứa nào! Đứa nào đã làm chuyện này! Lại dám nguyên rửa Marie của tao, không thể tha thứ được! Tao sẽ trả thù! Tao sẽ tìm ra mày rồi cho mày mất xác luôn!

Nobutaka siết chặt nắm đấm.

Ô, bà chủ tiệm lên tiếng vẻ thích thú.

“Chuyện này hiểm đây. Có vẻ như quý khách đã có một mong ước mới nhĩ. Một ước muốn mạnh mẽ không hề thua kém ước muốn ban đầu... Giờ quý khách muốn trả thù sao?”

“Dĩ, dĩ nhiên rồi ă!”

“...Ta cũng có thể giúp quý khách cả việc đó nữa đây.”

Bà chủ tiệm khẽ nói, đoạn lấy từ chiếc tủ lạnh nhỏ trong góc tiệm ra một chai thủy tinh. Cái chai trông giống chai nước soda chanh, bên trong sóng sánh thứ chất lỏng màu vàng. Bà chủ tiệm lắc nhẹ, trong chai liền nổi lên những bọt đỏ nhìn y như lửa cháy vậy.

“Đây là Nước gừng có ga phục thù. Thứ đồ uống này sẽ giúp quý khách tìm ra kẻ đã tấn công mình và trả đũa lại hắn. Dĩ nhiên ta đảm bảo nó sẽ có tác dụng. Uống thứ này nhất định ước muốn của quý khách sẽ thành hiện thực.”

Mắt Nobutaka sáng rực lên trước những lời thì thầm của bà chủ tiệm.

Có thứ này rồi mình sẽ bắt kẻ đã làm Marie khổ sở phải trả giá! Dĩ nhiên anh phải mua cả món này rồi.

Thế nhưng khi Nobutaka định vươn tay ra với lấy cái chai thì bà chủ tiệm lại bất ngờ nói.

“Như vậy là quý khách chọn mua Nước gừng có ga phục thù chứ không phải Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ đúng không?”

“Hả?”

Nobutaka chớp mắt lia lịa. Anh chẳng hiểu gì cả. Bà chủ tiệm chậm rãi nói tiếp.

“Tiệm ta không bán hai món hàng cùng một lúc. Quý khách chỉ có thể chọn một trong hai, Nước gừng có ga phục thù hoặc Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ thôi.”

“Chuyện, chuyện này...”

Nobutaka cuống lên. Anh thử nài nỉ xem có cách nào mua cả hai thứ không nhưng bà chủ tiệm dứt khoát từ chối.

Nobutaka rên rỉ nhìn hai món đồ trước mắt. Nước gừng có ga phục thù và Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ, mình buộc phải chọn một trong hai sao? Nước gừng có ga phục thù khiến Nobutaka không cưỡng lại được. Anh không thể kìm được ý nghĩ hung bạo muốn trả thù kẻ đã nguyên rủa Marie. Chỉ cần có Nước gừng có ga phục thù này, ước muốn đó sẽ thành hiện thực.

Vậy nhưng...

Nobutaka cố nén lòng căm hận, nhìn về phía Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ.

Thứ Marie cần là Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ. Nước gừng có ga phục thù có thể thay mình trừng trị kẻ đã nguyên rửa Marie, nhưng chưa chắc đã giúp con bé hết gặp ác mộng.

Phải mua Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ thôi.

Cuối cùng Nobutaka cũng hạ quyết tâm.

“Cho tôi Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ.”

“Vâng. Nó có giá năm mươi yên. Xin hãy trả bằng đúng đồng năm mươi yên.”

Nobutaka nhìn vào chiếc ví đựng tiền xu. Vừa hay chỉ còn sót lại đúng một đồng năm mươi yên, anh liền đưa nó cho bà chủ tiệm.

“Đúng là đồng xu của ngày hôm nay rồi, đồng năm mươi yên năm Chiêu Hòa thứ sáu mươi. Ta xin nhận. Bánh này giờ là của quý khách.”

Bà chủ tiệm gói món Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ vào tờ giấy màu hoa anh đào tuyệt đẹp rồi đưa nó cho Nobutaka.

Sau khi Nobutaka cẩn thận cất chiếc bánh xốp vào trong cặp, bà chủ tiệm liền nói.

“Quý khách vẫn còn lưỡng lự gì chăng?”

“Sao cơ ạ?”

“Có phải quý khách vẫn hơi lẩn tẩn, lẽ ra mình nên chọn Nước gừng có ga phục thù thì hơn?”

Bị nói trúng tim đen rồi. Bà chủ tiệm mỉm cười với Nobutaka đang đỏ bừng mặt.

“Lời nguyện hoặc bùa chú một khi bị phá giải sẽ yểm lại chính chủ nhân của nó. Kẹo của tiệm ta nhất định sẽ phá giải được lời nguyện yểm lên con gái quý khách. Sau đó chuyện thế nào. Chắc quý khách cũng hiểu rồi chứ.

“Ồ!”

“Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ là một sự lựa chọn đúng đắn rồi. Cảm ơn quý khách đã mua hàng ở tiệm ta.”

Bà chủ tiệm vừa cúi đầu, nơi ấy chợt tối om.

Rầm.

Sau một cơn rung lắc nhẹ, Nobutaka tỉnh lại. Rồi anh giật mình.

Thế nào mà anh lại đang ở trên xe buýt rồi. Vội nhìn ra ngoài cửa sổ, bệnh viện nơi Marie nhập viện đã ở trong tầm mắt.

Vậy vừa rồi là mơ chẳng.

Tuy hơi thất vọng nhưng Nobutaka vẫn mở cặp ra xem thử. Song lần này anh thật sự ngỡ ngàng.

Trong cặp anh vẫn có gói nhỏ bọc giấy màu hoa anh đào.

Đúng là Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ rồi! Đó không phải là mơ!

Vừa tới điểm dừng trước bệnh viện, Nobutaka liền phi xuống xe, phóng như bay tới phòng bệnh.

Marie đang nằm rũ ra trên giường. Trông con bé còn tệ hơn cả sáng nay. Mắt con bé thâm tím lại, mặt thì trắng bệch như tờ giấy. Vợ anh, Sayomi đang ngồi bên cạnh dỗ dành con bé ngủ, song con bé mếu máo mà rằng “Con sợ ngủ lắm”.

Nhìn thấy cảnh đó Nobutaka chỉ chực khóc. Song anh cố nặn ra một nụ cười rồi tới bên Marie.

Vừa thấy Nobutaka, Marie liền tươi tỉnh hẳn lên.

“Bố!”

“Anh tới đây à?”

Sayomi cũng cất giọng như thể đã nhẹ nhõm được đôi phần.

“Ừ, phải đến chứ. Marie, con ổn không?”

“Ổn sao được! Họ tiêm con bé hai lần rồi đấy!”

“Thế à, khổ thân con tôi quá. Nhưng không sao, bố mua bánh đến đây rồi. Một loại bánh vô cùng đặc biệt chỉ dành riêng cho Marie. Con ăn cái này rồi nhất định sẽ không gặp phải những giấc mơ đáng sợ nữa.”

“Bố nói dối.”

“Thật đấy, bố hứa... Con cứ ăn thử mà xem?”

“... Vâng.”

Nobutaka đưa Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ cho Marie. Vừa cắn một miếng, mắt Marie đã sáng lên.

“Ngon quá!”

“Vậy hả. Tốt rồi. Của Marie cả đấy, con ăn hết đi.”

“Cảm ơn bố ạ.”

Marie nhồm nhoàm đầy một miệng bánh xốp, nước nướ khen ngon quá, ngon quá. Lâu lắm rồi con bé mới lại ăn ngon miệng thế này...

Nhìn bộ dạng ấy của cô con gái, Sayomi cũng phải tròn mắt.

“Bánh gì... vậy mình?”

“Bánh có phép thuật đấy. Nó chỉ dành riêng cho Marie thôi.”

Marie nhanh chóng chén sạch cái bánh xốp. Thế rồi mắt con bé bắt đầu lơ đãng, chẳng mấy chốc đã nghe thấy cả tiếng ngáy khe khẽ.

Cả Nobutaka và Sayomi đều nín thở nhìn con gái.

Liệu con bé ngủ được bao lâu sẽ lại hét toáng lên, choàng dậy đây? Bao lâu nữa con bé sẽ lại vừa khóc vừa kêu la? Thế nhưng hai vợ chồng Nobutaka đợi mãi cũng không thấy động tĩnh gì cả.

Marie vẫn ngủ ngon lành. Thỉnh thoảng con bé còn cười khúc khích, hẳn là đang mơ gì vui lắm.

Sayomi bật khóc, nắm chặt lấy tay Nobutaka.

“Con bé ngủ rồi! Marie đang ngủ kìa... Đúng là chiếc bánh có phép thuật sao? Chuyện này là thế nào vậy? Sao anh có được thù đó?”

“Anh mua đấy. Trả tiền hẳn hoi.”

Nobutaka bảo với Sayomi sẽ kể đầu đuôi câu chuyện cho cô sau, rồi lại hướng mắt về phía Marie đang ngủ. Bây giờ anh chỉ muốn ngắm nhìn gương mặt say ngủ đó thôi.

Marie được xuất viện ngay hôm sau. Nhờ ngủ được đầy giấc nên má con bé đã hồng hào trở lại, quầng thâm dưới mắt cũng biến mất sạch. Chẳng những thế hình như con bé còn có một giấc mơ tuyệt vời lắm. Marie hào hứng kể cho Nobutaka.

“Con được cưỡi lên một bạn thú hiền ời là hiền rồi cùng bay trên trời đêm đấy! Bạn thú lạ lắm nhé! Bạn ấy có chiếc mũi như mũi voi nhưng lại không phải là voi, thân mình đầy lông màu vàng mềm mại lắm!”

“Vậy sao. Giấc mơ tuyệt vời quá con nhỉ.”

“Vâng! Thích lắm ạ! Bạn thú còn bảo từ giờ trở đi sẽ thường xuyên tới chơi với Marie trong mơ và bảo vệ Marie nữa cơ. Bạn ấy hứa vậy đấy!”

Trước nụ cười của con gái, Nobutaka vừa vui mừng vừa nhẹ nhõm, cả người cả tim đều như muốn tan ra.

Mọi chuyện chắc ổn cả rồi.

Nobutaka yên tâm đi tới công ty. Anh vừa bước vào văn phòng, đồng nghiệp đã liên tục hỏi thăm.

“A, anh Yokote. Hôm qua có chuyện gì thế?”

“Con gái anh không sao chứ?”

“Con bé ổn cả rồi. Không còn gì đáng lo nên sáng nay Marie nhà tôi được xuất viện rồi. Cảm ơn mọi người đã quan tâm.”

“Ôi. May quá.”

“Bình an là tốt rồi.”

“Thật ấy. Gì chứ con cái ốm đau là bố mẹ đau lòng nhất đấy. Anh Yokote tái mặt lao đi như vậy cũng phải thôi.”

Mọi người đều thở phào cười nói tốt rồi, tốt rồi. Nobutaka tươi cười đáp lại, rồi anh chợt nhận ra. Trong số những gương mặt kia thiếu mất một người.

Watanuki vẫn chưa đến chẳng.

Cậu đàn em Watanuki Satoru là một nhân viên trẻ có cái tôi khá lớn. Mặc lỗi suốt ngày song cậu ta tuyệt đối không bao giờ chịu nhận sai. Nobutaka chỉ bảo cậu ta tận tình là thế, vậy mà cậu ta chưa từng cảm ơn anh lấy một lần. Đã thế còn nhìn Nobutaka bằng ánh mắt căm ghét.

Nói thẳng ra thì đó là một gã phiền phức. Có điều cậu ta chưa bao giờ đi muộn cả.

Không biết có chuyện gì nhỉ? Thấy Nobutaka có vẻ băn khoăn, cậu đồng nghiệp Watanabe lên tiếng.

“A đúng rồi. Chắc hôm nay cậu Watanuki nghỉ làm rồi.”

“Sao vậy?”

“Hôm qua sau khi anh Yokote đi đã xảy ra một chuyện kinh khủng lắm. Cậu Watanuki bỗng nhiên ôm bụng lăn lộn, gào thét rằng có một con yêu quái màu vàng muốn ăn thịt cậu ta. Nhìn cậu ta khổ sở đến sợ. Tôi đã phải cấp tốc gọi xe cứu thương đấy.”

“... Lúc đó khoảng mấy giờ?”

“Xem nào, khoảng ba giờ rưỡi đấy nhỉ.”

Ba rưỡi. Đúng lúc Marie vừa ăn xong Bánh xốp có nhân ăn giấc mơ và chìm vào giấc ngủ.

Con yêu quái màu vàng? Trong giấc mơ Marie cũng đã gặp một con thú màu vàng.

Nobutaka chợt hiểu ra tất cả. Vừa sốc vừa tức giận, Nobutaka thấy choáng váng trong giây lát.

Vậy là Watanuki đã nguyên rủa Marie sao? Nhưng mà tại sao? Sao cậu ta lại nguyên rủa Marie? Cậu ghét tôi đến vậy thì phải nguyên rủa tôi đây chứ?

Đến đây Nobutaka giật mình. Nobutaka thường xuyên nói với Watanuki về Marie, còn cho cậu ta xem ảnh con bé nữa. Vậy nên hẳn Watanuki đã nghĩ rằng, muốn làm Nobutaka đau khổ thì chỉ cần hành hạ Marie là xong.

Phải rồi, ai đó cũng vừa mới nói đấy thôi. “Con cái ốm đau là bố mẹ đau lòng nhất.”

Chết tiệt, Nobutaka siết chặt nắm đấm.

Watanuki cứ xuất hiện xem, mình sẽ tặng cho hắn một đấm thật mạnh.

Vậy nhưng cơ hội đó đã không tới.

Sau đó Watanuki nghỉ việc, chẳng dám lộ mặt đến công ty lấy một lần.

Yokote Nobutaka, ba mươi tư tuổi. Người đàn ông có đồng năm mươi yên năm Chiêu Hòa thứ sáu mươi.

CHƯƠNG 2

ĐỀ CAN SÊN VẮNG NHÀ

Tomomi đang học lớp bốn. Và vừa mới được bố mẹ mua cho điện thoại di động cách đây không lâu.

Trước đó thấy các bạn có điện thoại, cô bé ghen tị lắm. Nào là có thể làm bạn qua tin nhắn này, lại còn có thể lén lút nói chuyện trong phòng mà không bị bố mẹ phát hiện nữa chứ, oách ời là oách. Vậy nên Tomomi cứ nài nỉ bố mẹ suốt.

“Bạn con đưa nào cũng có cả. Cứ thế này chẳng mấy mà con bị tách khỏi đám bạn mất! Mà có điện thoại di động cũng tiện lợi ấy, lại an toàn nữa. Lúc gặp rắc rối con có thể lập tức gọi điện cho bố mẹ mà!”

Sau lần đó, cuối cùng Tomomi cũng có điện thoại di động.

Mới đầu thì đúng là hạnh phúc như trên thiên đường thật. Tomomi trao đổi số điện thoại và địa chỉ thư với hết bạn này đến bạn khác, buồn dưa lê chuyện nọ chuyện kia, kết quả cô bé nắm được biết bao nhiêu là thông tin.

Có điện thoại rồi, cô bé tha hồ liên lạc với bạn bè mà chẳng cần phải để ý tới bố mẹ. Còn gì tuyệt vời hơn nữa chứ?

Ban đầu cô bé đã nghĩ vậy đấy.

Nhưng dần dà những điểm xấu của điện thoại di động đã bắt đầu lộ diện. Bạn gọi tới không nghe không được, tin nhắn đến cũng phải trả lời luôn. Không ấy à, bạn bè sẽ xa lánh ngay.

Chẳng những thế, Tomomi còn lo lúc không có mặt mình, bạn bè lại lôi cô bé ra nói xấu ấy chứ.

Đấy, ngay cả những đứa chơi thân với nhau lắm cũng đi nói xấu sau lưng đối phương khi người kia vắng mặt nữa là, nào thì “Nó ra vẻ lắm, thật ngớ ngẩn”, hay “Chơi với nó mệt lắm”.

Mỗi khi có những cuộc điện thoại hay tin nhắn với nội dung như vậy, Tomomi lại thấy rùng cả mình.

“Có khi mình cũng bị như vậy cũng nên.”

Tomomi trở nên cực kỳ thận trọng. Cô bé luôn cẩn thận để không làm méch lòng các bạn. Bởi vậy bạn bè khen Tomomi là “dễ nói chuyện” và thường tìm đến cô bé tâm sự.

Nhưng Tomomi lại thấy phiền lắm. Cảm giác giống như có thể bị ai đó tóm lấy bất cứ lúc nào vậy. Thời gian cho bản thân cũng chẳng có, gò bó không chịu được. Lúc trước thoải mái biết bao, giờ thì lúc nào cũng trong tâm thế phải để ý sắc mặt bạn bè. Nhưng cũng chẳng thể vứt điện thoại di động đi được.

Giá mình có thể phân thân thì tốt nhỉ. Người kia sẽ giúp mình nhận điện thoại, nghe những câu chuyện trời ơi đất hỡi của đám bạn.

Tomomi thở dài đánh thượt, rồi rẽ vào một góc đường.

“O’?”

Tomomi nghiêng đầu thắc mắc. Cô bé đang đi trên đường tới trường hằng ngày cơ mà, sao cảnh trước mắt lại lạ thế này.

“Đây... là đâu?”

Tomomi vội vã mở GPS kiểm tra vị trí hiện tại. Trên màn hình điện thoại rõ ràng hiện ra bản đồ nhưng lại không thấy có tên đường tên phố gì cả.

Thay vào đó là một ký hiệu màu đỏ đang nhấp nháy cô bé thấy lần đầu.

“Cái gì đây nhỉ? Trông giống bóng của một con mèo quá...”

Địa điểm mang ký hiệu đó chỉ ngay gần chỗ Tomomi đang đứng. Không thể cưỡng lại sự tò mò, Tomomi quyết định ghé thử xem sao.

Đi theo bản đồ trên điện thoại, Tomomi bước vào một con hẻm tối. Ở đó có một tiệm bánh kẹo. Cửa tiệm trông cũ kỹ, nhưng những món bánh kẹo bày la liệt và một ít đồ chơi kia lại khiến trống ngực Tomomi đập thành thịch.

Tomomi bị hấp hồn ngay lập tức. Đúng lúc cô bé bước vào cửa tiệm để xem kỹ hơn thì một người phụ nữ to lớn từ bên trong đi ra.

Người phụ nữ mập mạp, cao lớn tới độ Tomomi phải ngước lên nhìn. Mái tóc trắng như tuyết song gương mặt mũm mĩm trông lại khá trẻ trung. Người phụ nữ mặc bộ kimono màu đỏ tím hoa văn đồng xu cổ, trên đầu cài vô số chiếc trâm gắn hạt thủy tinh. Cả người toát ra một vẻ huyền bí.

Người phụ nữ mỉm cười.

“Xin chào quý khách. Ta là Beniko, chủ tiệm Thiên đường tiền xu. Điều ước của cháu là gì nào, vị khách may mắn? Thứ gì ta cũng có, chỉ cần cháu nói ra.

“Bất cứ thứ gì ạ?”

“Đúng vậy. Thiên đường tiền xu bán những món bánh kẹo có thể biến ước mơ của cháu thành hiện thực. Nào, chỉ cần cho ta biết ước muốn của cháu thôi.”

Người phụ nữ nói như hát.

Tomomi cười khẩy. Thật ngớ ngẩn. Cô là thần đèn chắc?

Nhưng người phụ nữ nhìn có vẻ nghiêm túc lắm. Đám Tomomi cũng nghiêm chỉnh lại, ngoan ngoãn trả lời.

“Cháu muốn có thể phân thân.”

“Phân thân à. Hừm. Phân thân thì ta có nhiều loại lắm Kẹo cao su phân thân này, Bột đậu đỏ phân tách này... Thế quý khách muốn phân thân cho mục đích gì vậy?”

Tomomi kể với người phụ nữ chuyện điện thoại di động. Nghe xong người phụ nữ liền cười lớn.

“Ha ha. Nếu vậy ta có một món rất phù hợp đấy.”

Nói rồi người phụ nữ lật đánh póc thứ gì đó từ miếng bìa cứng treo trên tường ra.

“Cái này có được không?”

Trong lòng bàn tay bà chủ tiệm là một miếng đề can nhỏ. Miếng đề can cỡ đồng một yên có vẽ hình chú ốc sên với vỏ ốc xoắn màu xanh và đỏ. Khuôn mặt chú ốc sên đang quay ra nhìn trông vô cùng nghiêm túc.

“Đây là Đề can sên vắng nhà. Nó sẽ thay quý khách nghe điện thoại hoặc trả lời tin nhắn. Ta thì nghĩ món này là hợp với quý khách nhất rồi, quý khách thấy sao? Giá chỉ một yên thôi.”

“Cháu mua.”

Tomomi trả lời ngay tắp lự. Vừa nhìn thấy tấm đề can Tomomi đã muốn có nó lắm rồi. Đã vậy giá lại chỉ một yên. Làm sao có thể không mua được!

Bà chủ tiệm mỉm cười khi Tomomi đưa tiền ra.

“Đúng là đồng xu của ngày hôm nay rồi, đồng một yên năm Bình Thành thứ bảy. Cảm ơn quý khách đã mua hàng ở tiệm ta. Quý khách hãy dán Đề can sên vắng nhà lên điện thoại di động. Sau đó thế nào đề can sẽ hướng dẫn quý khách.”

Thế là Tomomi đã có được Đề can sên vắng nhà.

Thế rồi đột nhiên cô bé nhận ra mình lại đang đứng trên con đường quen thuộc, chẳng thấy tiệm bánh kẹo kia đâu nữa. Tomomi nhìn xuống tay mình. Tay cô bé vẫn đang nắm chặt Đề can sên vắng nhà.

May quá! Không phải là mơ!

Tomomi lập tức lột miếng giấy đằng sau ra, dán đề can lên điện thoại.

Tức thì miếng đề can liền phát sáng, đôi mắt lồi của chú ốc sên đảo lên nhìn Tomomi. Đoạn chú nói bằng giọng vô cùng nghiêm trang.

“Đề can sên vắng nhà Số Sáu. Xin chủ nhân hãy giao nhiệm vụ.”

Miếng đề can đang nói chuyện! Đúng là nó vừa nói chuyện!

Tuy giặt mình song Tomomi vô cùng háo hức. Cái đề can này tuyệt vời quá!

“Tên cậu là Số Sáu à?”

“Vâng.”

“Cậu có thể làm những việc gì?”

“Tôi có thể thay chủ nhân nghe điện thoại và trả lời tin nhắn.”

“Tức là cậu có thể giả giọng tớ và nói những điều tớ vẫn hay nói à?”

“Vâng. Với tin nhắn tôi cũng có thể làm điều tương tự.”

“Chắc chắn không bị lộ chứ?”

“Vâng.”

Đúng lúc ấy thì điện thoại reo. Màn hình hiển thị cuộc gọi từ Sayaka. Tomomi cảm thấy chán ngán.

Thật ra Sayaka cũng chỉ hơi phiền chút thôi chứ không phải người xấu. Cậu ta bị cái tính chỉ thích nói chuyện của mình, chẳng buồn quan tâm xem có làm phiền người khác hay không. Gần đây hầu như ngày nào Sayaka cũng gọi cho Tomomi. Toàn những cuộc điện thoại vừa dài vừa tẻ ngắt.

Sayaka được giải tỏa hẳn là thấy dễ chịu lắm, nhưng người nghe thì chán không chịu được. Đã mệt thì chớ, Tomomi còn phải đau đầu vì những chuyện chẳng liên quan đến mình. Khổ nỗi lờ đi không nghe thì có khi sẽ bị giận ngược lại “Cậu bơ tớ đấy à!”

Khoan, chờ đã. Đề can sên vắng nhà không dùng cho lúc này thì còn chờ lúc nào nữa.

Tomomi bèn nói.

“Cậu nghe điện của Sayaka giúp tớ nhé? Tớ muốn cậu thay tớ tiếp chuyện Sayaka.”

“Sau đó tôi có phải tóm tắt nội dung câu chuyện rồi báo cáo lại không?”

“Ừ, cứ thế đi.”

“Rõ.”

Nói rồi Đề can sên vắng nhà im thin thít. Thay vào đó nó nhấp nháy ánh sáng màu xanh. Có vẻ như khi nói chuyện với ai đó đề can sẽ nhấp nháy ánh sáng thì phải.

Tomomi căng thẳng lắm. Không biết Đề can sên vắng nhà có làm nên trò trống gì không đây?

Chuyện này mà lộ ra, hẳn Tomomi sẽ bị Sayaka ghét lắm. Mong là cậu bạn Số Sáu sẽ không để lộ sơ hở nào.

Tomomi về nhà trong khi tim vẫn đập thình thịch vì lo lắng. Về đến phòng rồi mà Đề can sên vắng nhà vẫn chưa thôi nhấp nháy ánh xanh.

Tomomi sốt ruột dán mắt vào nó, cuối cùng ánh sáng xanh ấy cũng tắt. Cô bé vội vàng hỏi Đề can sên vắng nhà.

“Cậu nói chuyện với Sayaka xong rồi à?”

“Vâng.”

“Thế hai người đã nói chuyện gì?”

“Cuộc nói chuyện với cô Sayaka kéo dài hai mươi bảy phút ba mươi tám giây. Với nội dung chính là cô Sayaka khoe chuyện được mời làm người mẫu nhí.”

“Ô, vậy à. May mà tớ không nghe... Thế cậu đã trả lời thế nào?”

“Vậy tôi xin tường thuật lại... ‘Ồi thế á? Tuyệt quá còn gì, Sayaka. Tại cậu dễ thương quá đây mà. Nhất định cậu sẽ trở thành một người mẫu nổi tiếng cho xem... Không đâu, tớ chắc chắn đấy!’ Tôi đã trả lời như vậy.”

Đề can sên vắng nhà kể lại đoạn hội thoại bằng giọng y hệt Tomomi. Tomomi mà nói chắc nội dung cũng y si đúc.

Tomomi giật mình, nhưng đồng thời cũng vô cùng vui sướng.

Đề can sên vắng nhà tuyệt vời quá! Vậy là có thể giao phó toàn bộ những cuộc điện thoại và tin nhắn phiền phức cho cậu ta rồi! Còn

mình thích làm gì thì làm, không phải nghĩ ngợi mấy chuyện linh tinh nữa!

Tomomi nhảy căng lên sung sướng.

Kể từ đó Tomomi phó mặc chiếc điện thoại di động cho Đền sân vắng nhà. Đền sân vắng nhà thực có ích quá. Cậu ta xử lý gọn gàng những cuộc điện thoại gọi tới, trả lời tin nhắn cũng vô cùng nhanh chóng.

Mỗi tối trước khi đi ngủ, Đền sân vắng nhà sẽ báo cáo chi tiết với Tomomi hôm nay đã có những cú điện thoại hoặc tin nhắn thế nào, cậu ta đã trả lời ra sao. Có vậy hôm sau tới trường Tomomi mới không bị lộ, lại bắt kịp được những câu chuyện của các bạn. Cô bé sẽ không bị ai ghét cả.

Mình đã có trong tay một thứ thật hữu dụng, Tomomi cười thầm. Chuyện xảy ra vào một buổi tối ba tháng sau đó.

Tomomi đang làm bài tập trong phòng thì bỗng nhiên mẹ bước vào. Khuôn mặt mẹ bí xị.

“Tomomi này?”

“Vâng ạ?”

“Mẹ Sayaka vừa mới gọi điện thoại tới đây. Cô ấy bảo Sayaka vẫn chưa về nhà, gọi điện cũng không bắt máy.”

“Sao cơ ạ?”

“Hôm nay con có gặp Sayaka không? Sayaka có nói là sẽ đi chơi ở đâu đó không? Mẹ Sayaka đang lo lắng đấy.”

“Ừm... Con cũng không biết nữa... Để con hỏi bạn khác xem sao.”

“Ừ, con hỏi thử xem. Có tin tức gì thì nói mẹ ngay nhé. Mẹ cũng đi gọi hỏi các phụ huynh khác xem thế nào.”

Nói rồi mẹ đi ra khỏi phòng.

Tomomi ném bài tập sang một bên, vớ lấy điện thoại.

“Đền sân vắng nhà! Này, Số Sáu! Hôm nay có điện thoại hay tin nhắn của Sayaka không thế?”

“Vâng. Cô ấy đã gọi lúc mười sáu giờ hai mươi ba phút.”

“Sayaka đã nói gì?”

“Cô Sayaka đặc ý khoe rằng sẽ đi gặp biên tập viên một tờ tạp chí ở quán cà phê trên Tokyo. Cô ấy sẽ sớm ra mắt với vai trò người mẫu nhí.”

“Chuyện này... có vẻ hơi đáng ngờ nhỉ?”

Sao nghe dễ dàng quá vậy. Có khi Sayaka bị lừa rồi.

Tomomi xanh mặt.

“Thế cậu trả lời như thế nào hả Số Sáu?”

“Tuyệt quá! Tạp chí nào thế? Tôi đã hỏi như vậy. Nhưng cô Sayaka bảo chưa thể tiết lộ được.”

Đúng là đáng ngờ!

Tomomi thử gọi điện cho Sayaka nhưng không liên lạc được. Có vẻ như điện thoại đã bị tắt nguồn.

Càng lúc càng bất thường. Người dễ cảm thấy cô đơn hơn người khác gấp bội như Sayaka tuyệt đối sẽ không tắt nguồn điện thoại đâu.

Điện thoại tắt nguồn thế này sẽ không thể dùng tính năng GPS để xác định vị trí của Sayaka được. Tức là Sayaka đã hoàn toàn mất tích.

Tomomi phát hoảng.

Nếu có chuyện xảy ra với Sayaka thì phải làm sao? Tuy hơi phiền phức nhưng Sayaka vẫn là bạn mình mà. Ôi nếu biết sẽ xảy ra cơ sự này, cô bé đã chẳng nhờ đến Đề can sân vắng nhà rồi.

Tomomi mếu máo hỏi Đề can sân vắng nhà:

“Cậu có cách nào biết Sayaka đang ở đâu không? Sao nhỉ, kiểu như truy tìm dấu vết điện thoại ấy?”

“Được chứ. Có điều nếu làm vậy tôi sẽ không còn nữa.”

“Sao cơ?”

“Nhiệm vụ của tôi chỉ là nghe điện thoại và trả lời tin nhắn. Nếu làm thêm nhiệm vụ nào khác thì tôi sẽ bị quá tải. Vậy cũng được chứ ạ?”

Tức là sẽ không thể dùng Đề can sân vắng nhà 1 nữa sao?

Tomomi thoáng do dự.

Mình sẽ không còn được dùng thứ tiện lợi này nữa... Trong khi chuyện lần này chưa chắc đã là sự cố hay tai nạn gì cả. Có thể Sayaka chỉ đang chơi bời đâu đó thôi.

Nhưng Tomomi đã quyết chí rồi.

“Vậy cũng được! Cậu tìm Sayaka đi!”

“Rõ. Xin hãy chờ một lát.”

Tomomi nín thở dán mắt vào Đề can sân vắng nhà đang phát ra những tia màu vàng sáng loáng. Ánh sáng nhanh chóng mạnh lên và chuyển sang màu đỏ.

Đột nhiên Đề can sên vắng nhà lớn tiếng nói:

“Tôi đã xác định được vị trí của cô Sayaka.”

“Thật không?”

“Vâng. Đó là trường tiểu học Nanakusa nằm ở rìa tổ năm, phố Nanakusa. Ngôi trường này hiện đã ngừng hoạt động.”

“Sao, sao cậu ấy lại ở chỗ đó?”

“Tôi đã truy cập vào điện thoại của cô Sayaka và thử nghe ngóng xung quanh. Cô Sayaka không ở một mình. Ít nhất còn có ba người đàn ông ở đó. Nghe thì như họ đang bàn chuyện đòi tiền chuộc.”

“Vậy là bắt cóc rồi! Phải, phải báo với mẹ ngay! Cảm ơn cậu, Số Sáu!”

Tomomi vội lao ra khỏi phòng.

Trên chiếc điện thoại bị bỏ lại, Đề can sên vắng nhà khẽ nói.

“Nhiệm vụ đã hoàn thành.”

Sau khi khẽ kêu póc một tiếng, Đề can sên vắng nhà biến mất không để lại vết tích nào.

Ngày hôm sau, vừa đi tới trường Tomomi vừa thờ dãi.

Sau đó chuyện ồn ào lắm. Ngay khi Tomomi nói với mẹ rằng “Có bạn nhìn thấy một người đàn ông lạ dẫn Tomomi vào trường tiểu học Nanakusa”, mẹ liền đi báo cảnh sát. Thế rồi khoảng mười giờ tối, ba gã đàn ông bắt cóc đã bị cảnh sát tóm, Sayaka được cứu thoát bình an vô sự.

Sáng ra xem được tin đó Tomomi thấy nhẹ cả người. Nhưng không còn Đề can sên vắng nhà nữa cũng thật phiền.

Vậy là từ giờ mình lại phải tự nghe những cuộc điện thoại và tin nhắn phiền phức sao?

Đúng lúc ấy điện thoại lại reo lên. Kaori gọi. Hẳn là cậu ta muốn nói về chuyện của Sayaka đây mà. Thật đúng là. Đằng nào cũng sắp gặp nhau ở trường, vậy mà cậu ta còn gọi làm gì không biết.

Tâm trạng chán nản, Tomomi đang định nghe máy thì bỗng nhiên dừng lại. Thế rồi cô bé tắt nguồn và ném chiếc điện thoại vào trong cặp.

Quên cái điện thoại đi một lúc nào. Dừng mà cứ khó chịu thế này thì không dừng nữa còn hơn. Mình cứ bịa đại với đám bạn rằng “Xin lỗi, điện thoại của tớ hỏng mất rồi. Bố tớ không mua cho cái mới” là được ấy mà.

“Đúng vậy, giờ mình không cần đến nó nữa.”

Tomomi thấy khoan khoái hơn hẳn, bước chân cũng hóa nhẹ bẫng.

Ikuchi Tomomi, mười tuổi. Cô bé có đồng một yên năm Bình Thành thứ bảy.

CHƯƠNG 3

BÁNH GẠO THẺ GỖ

Vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, Masaru đi tới ngôi đền gần nhà. Từ ngày mai Masaru đã là học sinh lớp ba. Phòng học mới, giáo viên mới và lớp mới. Masaru muốn giải bày đôi điều với thần linh về chuyện đổi lớp đó.

Masaru bỏ tiền cúng vào hòm, vỗ tay bộp bộp rồi kính cẩn cầu nguyện.

“Xin hãy cho con được học cùng lớp với Akari!”

Akari là cô bé mà Masaru để ý. Cô bé có má lúm đồng tiền đáng yêu lắm, tính cách lại hiền hòa. Khác cả trời vực với người mẹ và chị gái đáng sợ của Masaru.

Lớp một và lớp hai Masaru đều học cùng lớp với Akari và trêu cô bé suốt. Tuy bị trêu chọc nhưng Akari chẳng đáp trả lời nào. Cô bé chỉ thẹn thùng, khuôn mặt trắng trẻo đỏ bừng lên. Masaru chính là thích cử chỉ vô cùng nữ tính đó. Vậy nên dù thế nào cậu cũng muốn học chung lớp với Akari.

Masaru chợt nhớ ra thêm một mong muốn nữa.

“À, nhưng xin Người hãy để Yuka học lớp khác!” Yuka là bạn thân của Akari. Tính cách cô bạn này hoàn toàn trái ngược với Akari, mạnh mẽ và quyết liệt. Cứ hễ Masaru trêu chọc Akari là y như rằng Yuka sẽ lao tới rượt Masaru chạy vòng vòng.

Đối với Masaru, Yuka như cái gai ương mắt vậy. Nếu được cùng lớp với Akari mà vẫn có Yuka đính kèm thì chẳng còn ý nghĩa gì. Chỉ cần nghĩ tới chuyện học cùng lớp với Yuka thôi là Masaru đã thấy rùng mình.

“Ồi quên! Mình vừa cầu một chuyện khác nên chắc phải bỏ thêm tiền cúng nhỉ?”

Những lúc thế này thì không nên keo kiệt.

Masaru định lấy thêm tiền xu từ túi quần ra để thả vào hòm tiền. Thế nhưng vừa cho tay ra khỏi túi thì đồng năm yên lại bị văng đi đâu mất.

“Ồi không!”

Masaru vội vã đuổi theo. Đồng năm yên lông lóc lẩn đi cứ như tự nó muốn vậy, cuối cùng nó chui tọt vào bụi cây ngay cạnh đền.

Masaru vạch bụi cây ra tìm. Thế rồi cậu giật mình đứng phắt dậy. Một người phụ nữ đang đứng đó. Người phụ nữ có mái tóc trắng, mặc bộ kimono màu đỏ tím. Người phụ nữ khom mình nhặt đồng năm yên của Masaru lên.

“Ơ đó là...”

Masaru toan đòi lại “Đó là của cháu.” Nhưng những lời ấy lại bị tắc ú ở cuống họng.

Masaru giật mình vì người phụ nữ đang nhồm dậy và nhìn cậu kia to lớn quá thể. Nhìn mái tóc màu trắng Masaru cứ ngỡ đó là một bà lão cơ, nhưng trông chính diện thể này mới thấy khuôn mặt bầu bĩnh ấy còn khá trẻ. Trong bụi cây tối mờ mờ, mái tóc trắng và đôi môi đỏ chót của người phụ nữ nổi bật làm Masaru lạnh cả sống lưng.

Người phụ nữ mỉm cười.

“Chào mừng vị khách may mắn đến với Thiên đường tiền xu lưu động.”

Nói đoạn người phụ nữ xoay người lại. Thế rồi đoán xem. Ở phía sau đó là một xe hàng nhỏ.

Trên xe đầy những món bánh kẹo xếp chặt cứng. Nào là Cơm nắm nhân duyên, Đánh gạo nướng thử vận may, Kẹo cứng nhận việc, Kẹo sao lấp lánh, Bánh bao tiết kiệm, Bánh quy may mắn, Táo cơ hội ngàn vàng, Kẹo dẻo quẻ bói, toàn những cái tên có vẻ sẽ đem lại may mắn.

Người phụ nữ thì thầm với Masaru đang tròn mắt ngạc nhiên.

“Cháu trai đến cầu nguyện thần linh đấy à?”

Vâng... vâng.

“Ra là thế. Hẳn là cháu phải mong điều ước ấy thành hiện thực lắm mới cậỵ nhờ đến cả thần linh như vậy nhỉ.”

Nói rồi người phụ nữ lấy từ xe hàng ra một món kẹo.

Đó là một chiếc bánh gạo hình thẻ gỗ cầu nguyện. Mặt trước chiếc bánh màu trắng, mặt sau vẽ hình chú mèo chiêu tài đang ngồi trên lưng ngựa.

Trống ngực Masaru đập thình thịch. Mình muốn chiếc bánh gạo này! Chắc chắn nó sẽ biến ước muốn của mình thành hiện thực!

“Cho, cho cháu cái đó! Bao nhiêu thế ạ?”

“Ta đã nhận tiền rồi.”

Người phụ nữ chìa đồng năm yên lúc nãy ra.

“Đồng năm yên năm Chiêu Hòa thứ năm mươi bảy, không hề sai. Bánh gạo thẻ gỗ đã thuộc về quý khách. Giờ thì xin mời, hãy viết điều ước của mình lên đó bằng bút mực nước tương này.”

Người phụ nữ đưa Bánh gạo thẻ gỗ và bút cho Masaru. Cậu bé nhận lấy, vội vàng viết điều ước của mình lên đó.

Ước gì con sẽ học cùng lớp với Akari. Nhưng làm ơn hãy để Yuka học lớp khác.

“Cháu viết xong rồi.”

“Vậy hãy dâng nó lên thần linh. Bánh gạo thẻ gỗ của Thiên đường tiền xu là món khoái khẩu của các vị thần linh ở đây đấy. Nhất định điều ước của cháu sẽ thành hiện thực.”

Người phụ nữ vừa cười khùng khục vừa cúi đầu. Đúng lúc ấy một cơn gió mạnh thổi tới.

Masaru chỉ nhắm mắt lại một loáng, mở mắt ra và không khỏi sửng sốt. Người phụ nữ không còn ở đó nữa. Chiếc xe hàng đầy những loại bánh kẹo kỳ lạ cũng chẳng thấy đâu cả.

Nhưng Bánh gạo thẻ gỗ thì vẫn còn nguyên trong tay Masaru.

Masaru vừa hồi hộp vừa vội vàng mang nó móc vào bảng treo dâng lên thần linh. Tất nhiên trên đó còn có vô số những thẻ gỗ cầu nguyện khác. Masaru treo thẻ gỗ của mình lên, chấp tay lại. “Xin hãy biến điều ước của con thành hiện thực.” Ngay lập tức cậu bé cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên. Vậy là ổn rồi. Không còn gì phải lo lắng nữa rồi.

Lòng vui như mở cờ, Masaru vừa ngân nga điệu nhạc vừa ra về, bỏ lại ngôi đền sau lưng.

Ngày hôm sau Masaru đi tới trường. Từ hôm nay cậu đã lên lớp ba rồi. Tờ danh sách phân lớp đã dán sẵn chỗ tử đựng giày.

Không biết mình với Akari học lớp nào nhỉ?

Masaru đảo mắt tìm kiếm.

Ồ kìa, cậu bé nhìn thấy tên Yuka. Lớp A à. Vậy tức là mình với Akari học lớp khác rồi.

Masaru đưa mắt tới tờ danh sách của lớp B.

Đây rồi. Akimura Akari. Vậy là mình cũng học lớp B rồi.

Masaru hăng hái bước vào phòng học lớp B. Vậy nhưng cậu bạn Daigo đến từ trước vừa thấy Masaru đâm làm ra một bộ mặt khó hiểu.

“Ồ, Masaru. Mà học lớp C cơ mà? Sao lại vào lớp B làm gì?”

“Hả?”

“Hả hả cái gì. Vừa mới đầu học kỳ mà đã nhầm nhọt sang phòng trọt rồi.”

“Nhưng mà... Sao, sao có thể...”

Masaru vội vàng quay lại chỗ tờ danh sách. Lúc này cậu mới chỉ tìm tên Akari thôi. Lần này Masaru xem xét từng góc ngách trên bảng danh sách lớp B.

Không có. Không có. Không thấy tên Nishitani Masaru đâu cả. Chắc chắn là phải có cơ mà.

Masaru hốt hoảng nhìn sang danh sách lớp C.

“... Đây rồi.”

Tên Masaru được viết trên đó. Dù Masaru có nhìn tới nhìn lui thì nó vẫn ở đó.

Akari học lớp B, mà mình lại ở lớp C. Chuyện ngớ ngẩn gì thế này.

Đúng lúc ấy Masaru nghe thấy tiếng Akari.

“Không được cùng lớp với Yuka rồi. Nhưng cũng may là hai lớp ở cạnh nhau, bọn mình vẫn có thể gặp nhau thường xuyên, nhỉ.”

Masaru quay đầu lại.

Akari và Yuka đang đứng đó. Akari mặt tiếc nuối nói với Yuka nhưng Yuka lại chẳng có vẻ gì là sẽ đáp lời. Mặt cậu ta xanh lét, ngây ra nhìn tờ danh sách.

Masaru lại nhìn tờ danh sách lớp C lần nữa.

“Đúng là mình ở lớp C thật rồi...”

Masaru muốn khóc quá.

Giờ tan trường ngày hôm đó, Masaru lê bước trên con đường về nhà. Có nghĩ thế nào cậu bé cũng không thể hiểu nổi. Rõ ràng mình đã viết điều ước lên Bánh gạo thẻ gỗ rồi cơ mà. Vậy mà sao?

Masaru bắt đầu thấy điên tiết. Đã vậy cậu phải đi bắt đền người phụ nữ đó mới được!

Masaru không về nhà nữa mà đi tới ngôi đền hôm qua. Rồi thế nào mà cậu lại chạm mặt Yuka ở bậc đá trước cửa đền.

Cả Masaru và Yuka đều giật bắn mình, lườm nhau. Người mở miệng nói trước là Yuka.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Cậu ấy! Nhà cậu đi đường khác cơ mà? Ai cho cậu la cà thế hả!”

“Cậu cũng thế còn gì? Còn tớ có việc quan trọng nhé.”

“Tớ cũng vậy!”

“Sao cơ? Cái kẻ suốt ngày đi trêu chọc người khác đáng bị quả báo như cậu thì có việc gì mà tớ đến cơ chứ?”

“Lắm chuyện! Không liên quan đến cậu!”

“Sao? Tớ cầu nguyện với thần linh à? Dù sao thì thần linh cũng không nghe lời cầu nguyện của cậu đâu. À đúng rồi. Không được cùng lớp với Akari nên cậu tiếc lắm nhỉ.”

“Cậu nói gì hả...!”

Masaru tức đến nghẹt thở, mặt đỏ bừng.

“Chẳng, chẳng sao cả. Tớ mà thêm để ý mất chuyện đó à...”

Yuka cười ác ý.

“Vậy sao, cũng may mà cậu không cùng lớp với Akari nữa. Vậy là tớ tạm yên tâm rồi.”

“Tớ thấy Akari cũng thờ phào khi không phải chung lớp với cậu đấy. Đồ con gái hung bạo!”.

Mặt Yuka méo xệch, trông như sắp khóc đến nơi.

Đúng lúc Masaru vừa nghĩ “Chết, quá lời rồi” thì...

“Ôi tốt quá. Các cháu lại đến cả đây rồi.”

Một giọng nói ngọt ngào từ trên cao vọng xuống. Người phụ nữ chủ tiệm bánh kẹo đang đứng trên bậc đá, nhìn xuống hai đứa Masaru với vẻ áy náy.

Masaru toan lên tiếng bắt đền. Nhưng chưa gì đã bị Yuka cướp lời. Cậu ta gào ầm lên.

“Thế là thế nào ạ! Cháu tưởng điều ước sẽ thành hiện thực chứ!”

Masaru cũng không chịu thua, gân cổ lên.

“Cái bánh chẳng có tác dụng gì cả! Sao lại thế ạ!”

“Rất xin lỗi hai cháu. Chẳng mấy khi lại có chuyện thế này, điều ước của hai đứa xung khắc với nhau thành thử các vị thần cũng bối rối lắm. Cuối cùng các ngài ấy quyết định không biến điều ước của bên nào thành hiện thực cả.”

Masaru và Yuka nhìn nhau. Điều ước của bọn cháu xung khắc sao?

Người phụ nữ tiếp tục.

“Đây cũng là lần đầu tiên chuyện như vậy xảy ra ở Thiên đường tiền xu. Điều ước của khách hàng bị trùng nhau, đã vậy còn đối nghịch... Tóm lại bánh không hiệu nghiệm nên ta không thể nhận tiền được. Thế nên ta tới đây để trả lại tiền. Đây, đồng một trăm yên năm Bình Thành thứ tám của cháu gái. Còn của cháu trai là đồng năm yên năm Chiêu Hòa thứ năm mươi bảy.”

Người phụ nữ dúm tiền vào tay từng người. Đoạn nói “Vậy ta xin phép. Nếu may mắn sẽ còn gặp lại” rồi biến mất.

Cả Masaru lẫn Yuka đều ngây ra một lúc. Tóm lại chuyện này là thế nào đây?

Masaru chậm rãi nhìn sang Yuka.

“Cậu... mua gì của người đó thế?”

“Ba ngày trước tớ đã tới đây... và mua Bánh gạo thẻ gỗ của người đó.”

“Tớ cũng vừa mua Bánh gạo thẻ gỗ hôm qua... Cậu đã viết gì vào đó vậy?”

“Thế cậu đã viết gì?”

Hai đứa liếc nhau rồi ngượng ngùng đánh mắt ra chỗ khác.

Masaru có thể đoán được phần nào. Hẳn Yuka đã cầu nguyện điều giống của cậu. Cậu ta mong sẽ cùng lớp với Akari. Và nhất định không muốn chung lớp với Masaru.

Vậy nên thần linh mới bị khó xử, nhất định là vậy rồi.

Ôi biết thế này mình đã ước có thể chơi thật thân với cả Akari và Yuka, xong cả ba sẽ học chung một lớp. Thế có phải không lãng phí mất Bánh gạo thẻ gỗ kia không.

Nhìn Yuka thế kia chắc cũng đang nghĩ như mình rồi.

Hai đứa cùng thở dài thườn thượt.

Nishitani Masaru, chín tuổi. Cậu bé có đồng năm yên năm Chiêu Hòa thứ năm mươi bảy.

Hirota Yuka, chín tuổi. Cô bé có đồng một trăm yên năm Bình Thành thứ tám.

CHƯƠNG 4

Ô MAI MƠ XÓA NẾP NHĂN

Bà Yukie đang phiền muộn lắm, chẳng là cô cháu gái Mako đã bắt đầu chê bà “Bà ơi, mặt bà nhăn nheo nhỉ.” Bà Yukie cứ nghĩ mình còn trẻ cơ, thành ra bà sốc lắm.

Phải ra ngoài thay đổi không khí thôi, nghĩ vậy bà Yukie quyết định đi tản bộ một mình. Thế nhưng đi mãi đi mãi mà tâm trạng bà vẫn không khá hơn. Từ “nhăn nheo” đã ghim chặt trong trái tim bà, chẳng cách nào gỡ ra được. Cửa hàng rau quả đã bắt đầu bày bán hồng khô, đặc sản của mùa đông, song hôm nay bà Yukie chẳng có tâm trạng mua chúng.

Mình đã có cháu rồi, là một người bà đáng kính rồi. Có nếp nhăn âu cũng là chuyện đương nhiên.

Bà Yukie đã cố nhủ lòng như vậy. Song quả thực bà vẫn muốn được là “một người bà xinh đẹp” trong mắt cháu mình. Nhưng bây giờ mà đi thẩm mỹ viện thì xấu hổ chết, nhất là lại tốn kém nữa. Chẳng biết có cách nào xóa nếp nhăn vừa rẻ vừa hiệu quả tức thì không nhỉ?

Bà Yukie vừa lang thang vừa nghĩ về việc chỉ có trong mơ đó. Chẳng biết từ lúc nào bà đã bước vào một con hẻm khuất tối mờ mờ.

“Ơ kia? Đây là đâu nhỉ?”

Nhìn quanh một vòng, bà Yukie càng ngạc nhiên hơn khi thấy ngay gần đó là một tiệm bánh kẹo treo tấm biển hiệu ghi “Thiên đường tiền xu”. Trước cửa tiệm bày la liệt những món bánh kẹo sáng lấp lánh.

Bà Yukie ngay lập tức bị tiệm bánh kẹo đó hút hồn, quên biến cả cú sốc về những nếp nhăn. Lâu lắm rồi mới lại thấy một tiệm bánh kẹo thế này. Phải ghé thử xem sao mới được. Đúng rồi, tiệm mình sẽ mua gì đó cho Mako luôn.

Bà Yukie bước vào cửa hàng, hồi hộp y như một đứa trẻ.

Ài chà chà, sao mà toàn những món bánh kẹo tên nghe lạ tai thế nhỉ. Bánh bông lan mặt cười, Kẹo bông háo hức, rồi Soda chanh giả bệnh? Thạch ma run rẩy, Sữa chua heo sữa là gì? Goa, cái bình đằng kia đựng toàn xương kìa! Nhìn y như đồ thật, nhưng mác ghi Soda canxi hình xương thế kia thì hẳn là kẹo rồi.

Bà Yukie vốn nghĩ bánh kẹo thì cũng chỉ có từng ấy loại thôi. Thế nhưng bánh kẹo ở đây thật hay ho quá. Cứ y như có ma thuật hết vậy.

Trong lúc bà Yukie còn đang đưa mắt xem hết thứ này đến thứ khác thì một người phụ nữ to lớn mặc kimono từ sâu bên trong cửa hàng đi ra. Bộ kimono với hoa văn tiền xu cổ màu trà nổi bật trên nền vải màu đỏ tím. Mái tóc vẫn gọn trắng muốt, song gương mặt phúc hậu lại không có lấy một nếp nhăn.

Không biết người này bao nhiêu tuổi nhỉ?

Bà Yukie vô thức nhìn người phụ nữ chằm chằm.

Người phụ nữ mỉm cười, cúi đầu chào.

“Kính chào quý khách. Đây hẳn là vị khách của ngày hôm nay rồi. Tôi là Beniko, chủ tiệm. Tôi cứ chờ quý khách mãi.”

“Vâng. Xin, xin chào.”

Bà Yukie lúng túng trước những lời lẽ trang trọng quá mức ấy. Lại thêm nụ cười của người này nữa, trông vừa dễ chịu lại vừa quyến rũ đến lạ.

“Vậy quý khách muốn tìm gì nào? Thiên đường tiền xu có mọi thứ mà khách hàng mong muốn. Xin hãy cứ nói ra thứ mình cần.”

Thứ mình cần. Thứ mình cần nhất bây giờ, đó là...

“Chắc không có loại kẹo nào mà ăn vào là các nếp nhăn biến mất hết đâu nhỉ?”

Bà Yukie nói nửa đùa nửa thật, song bà chủ tiệm lại gật đầu rõ mạnh.

Có đây ạ.

Nói rồi bà chủ tiệm lấy từ trên giá xuống một cái lọ to cỡ lon đào đóng hộp. Bên trong nhét đầy những thứ trông như quả anh đào màu xanh. Nhãn lọ đề dòng chữ “Ô mai mơ xóa nếp nhăn”.

Vừa nhìn thấy nó, bà Yukie đã cảm thấy như tim bị tên xuyên trúng. Là nó. Chính là thứ mình cần.

Bà Yukie kích động tới mức không thốt nên lời. Bà chủ tiệm ngọt ngào rủ rỉ.

“Beniko tôi cũng dùng món này thường xuyên đấy. Nhờ vậy nên da mới được trơn láng mịn màng thế này đây.”

“Tôi mua cái đó! Bao nhiêu tiền thế?”

Mười nghìn yên thì mình cũng mua, nghĩ vậy nên bà Yukie mới hét lên như vậy. Song cái giá bà chủ tiệm nói ra lại rẻ hơn rất rất nhiều.

“Năm trăm yên ạ.”

“Ồi, rẻ vậy sao?”

“Vâng, nhưng phải là đồng năm trăm yên đặc biệt. Quý khách có đồng năm trăm yên nào không?”

Nghe chủ tiệm hỏi vậy, bà Yukie mới lục chiếc ví đựng tiền xu. Đây rồi, vừa khéo có đồng năm yên. Nhận được tiền, bà chủ tiệm ngắm nghía thật kỹ, đoạn cười.

“Đồng năm trăm yên năm Bình Thành thứ mười bảy. Đúng là đồng xu may mắn của ngày hôm nay rồi. Vậy xin mời nhận hàng.”

Nhận lọ ô mai mơ xong, bà Yukie vội vã về nhà. Đên cả việc mua quà cho cô cháu gái Mako bà cũng quên bém mắt.

Về đến phòng, bà Yukie cẩn thận xem xét lọ ô mai mơ. Ô mai mơ trong lọ có màu xanh nhờ nhờ giống như đậu Hà Lan hầm, nhìn thín. Ăn cái này chắc làn da sẽ trở nên tươi trẻ lắm đây. Cái tên “Ô mai mơ xóa nếp nhăn” nghe cũng thật thích.

Cái tên sao mà hay thế. Nhất định nó sẽ có tác dụng cho mà xem, tuy nghe thật khó tin. Nhưng không sao! Giờ nó đã là của mình rồi.

Chẳng biết có tác dụng thật hay không nhưng mua được Ô mai mơ xóa nếp nhăn thế này là bà Yukie đã mãn nguyện lắm rồi.

Bà xem xét một lượt thì thấy phía sau bình có dán nhãn chú ý.

Chú ý. Nếu ăn quá nhiều trong một lần thì công dụng của ô mai mơ xóa nếp nhăn sẽ bị mất cân bằng, gây ra hiện tượng “trào ngược nếp nhăn”. Vì vậy mỗi ngày chỉ nên ăn mấy quả.

Bà Yukie hồi hộp mở nắp lọ. Ngay lập tức mùi thơm của ô mai mơ tràn ngập khắp phòng. Ô mai mơ xẹp đầy tới tận miệng lọ.

Bà Yukie lấy một quả ô mai mơ, đưa vào miệng.

Ồ. Ngon quá. Độ mặn vừa khéo hợp miệng bà. Cắn lại thấy giòn giòn dai dai, sượng cả răng.

Chẳng mấy chốc bà Yukie đã ăn hết quả thứ nhất, tiếp tục bỏ quả thứ hai, thứ ba vào miệng. Đang định ăn quả thứ tư thì bà nhớ

ra mục chú ý kia. Thôi chết, mỗi ngày chỉ được ăn mấy quả thôi cơ mà.

Thế rồi bà Yukie quyết định hôm nay tạm dừng ở đây.

Bà Yukie đóng nắp lọ, đem bỏ đám hạt vào thùng rác. Đúng lúc ấy bà nhìn thấy bóng mình trong chiếc gương bên cạnh.

“Ồ kia?”

Bà Yukie nhào tới bên chiếc, gương. Bà cứ ngỡ mình nhìn lầm nhưng không phải. Một vài nếp nhăn đã biến mất. Nếp nhăn dưới mắt cũng chẳng còn, mấy cái rỗ mồn một trên trán cũng đã mờ đi trông thấy.

Bà Yukie nhìn đi nhìn lại nhưng đúng là bà không hề nhìn nhầm. Ô mai mơ xóa nếp nhăn phát huy tác dụng nhanh quá. Đúng là nó có tác dụng thật rồi.

Bà Yukie vui mừng khôn xiết.

Từ đó mỗi ngày bà Yukie lại lên ăn ba quả ô mai mơ xóa nếp nhăn. Nó đã thành phương pháp làm đẹp bí mật của riêng bà Yukie. Giờ bà chẳng cần đến những sản phẩm dưỡng da đắt tiền hay phương pháp mát xa trị liệu chuyên dụng nữa. Ô mai mơ xóa nếp nhăn vừa rẻ vừa đơn giản, mà lại hiệu quả tuyệt vời.

Sau một tuần, da bà Yukie đã nhẵn mịn hơn hẳn, trông bà trẻ hẳn ra. Nghe Mako khen “Bà ơi, dạo này da bà nhẵn mịn thế, còn chẳng thấy nếp nhăn đâu cả” mà bà Yukie thấy mình như đang ở trên chín tầng mây.

Không chỉ riêng Mako mà cả những người quen gặp bà trên đường cũng vô cùng sửng sốt. Có người còn hỏi “Bà làm cách nào vậy?” hay “Bà đi thẩm mỹ đấy à? Bệnh viện nào thế? Chỉ cho tôi với.” Thấy mọi người phản ứng như vậy bà Yukie càng thêm vui sướng.

Mọi người cứ chờ mà xem, tôi sẽ còn trẻ, đẹp hơn nữa cơ.

Mục tiêu của bà Yukie càng ngày càng lớn.

Thành thử bà Yukie chỉ sợ Ô mai mơ xóa nếp nhăn sẽ hết mất. Tuy vẫn còn hơn nửa lọ nhưng bà đã muốn mua thêm để dành.

Thế là bà Yukie quyết định đi tới tiệm bánh kẹo Thiên đường tiền xu đó. Thế nhưng bà lại chẳng thể tìm thấy nó. Rõ ràng bà đi đúng đường, vậy mà lại không thấy có cửa tiệm nào giống vậy. Bà thử hỏi nhiều người nhưng ai cũng bảo chưa thấy tiệm như thế bao giờ.

Hay là họ chuyển đi nơi khác rồi nhĩ. Ôi, sao mình không mua sẵn thêm một bình nữa nhĩ! Thật ngốc quá!

Bà Yukie ủ rũ quay về nhà. Vì đi bộ khá nhiều nên bà đã thấm mệt. Xương vai kêu răng rắc.

Bà Yukie vô thức nhìn vào gương. Không biết có phải do đang mệt không mà nếp nhăn vốn đã biến mất từ lâu bỗng dưng lại xuất hiện trên trán bà Yukie.

“Chết rồi!”

Bà rên lên.

Không thể tha thứ cho nếp nhăn này được. Phải làm cho nó biến mất ngay thôi.

Bà Yukie lấy bình Ô mai mơ xóa nếp nhăn ra, bỏ liền một lúc ba quả vào miệng. Song bà vẫn thấy như vậy chưa đủ. Sáng nay bà đã ăn ba quả rồi mà nếp nhăn vẫn xuất hiện đầy thôi. Có lẽ nên ăn thêm một ít nữa.

Bà Yukie ăn thêm hai quả nữa.

“Xong. Như này chắc chắn là ổn rồi.”

Bà Yukie lại nhòm vào gương lần nữa.

May quá. Trán bà lại nhẵn thín rồi. Nếp nhăn ở đuôi mắt khiến bà bận tâm dạo gần đây cũng đã biến mất. Tốt quá rồi, tốt quá rồi.

Bà Yukie những tưởng vậy là đã yên tâm. Song chính lúc ấy khuôn mặt trong gương bỗng nhiên biến đổi. Làn da vừa mới đây vẫn còn trắng mịn của bà bắt đầu co lại, nhăn nheo.

“Không thể nào! Sao lại thế này chứ!”

Kể cả trong lúc đang cuống cuống lên như thế, khuôn mặt bà Yukie vẫn tiếp tục bị vô số những nếp nhăn xâm chiếm. Chẳng mấy chốc khuôn mặt bà đã hóa thành một quả cà chua khô. Nhìn chẳng khác nào mắt mũi bị vùi sâu dưới các nếp nhăn cả.

Bà Yukie sốc đến nỗi không thể nhúc nhích.

Đây không phải là mình. Nhìn có khác nào một con yêu quái trăm tuổi đầu. Sao lại thành ra thế này.

A, bà Yukie chợt nhớ ra.

Đúng rồi, trên nhãn dán chú ý đó chẳng có ghi đây sao. Nếu ăn quá nhiều trong một lần sẽ xảy ra hiện tượng “trào ngược nếp nhăn”. Ra là thế này sao. Ăn nhiều quá thì các nếp nhăn sẽ đồng loạt quay trở lại. Đã vậy còn nhiều gấp đôi khi trước.

“Không thể thế được.”

Bà Yukie òa khóc. Nước mắt bà lăn theo rãnh giữa những nếp nhăn mà chảy xuống. Hết như đến cả nước mắt cũng đang cười nhạo bà vậy.

Khóc lóc đau khổ một hồi, bà Yukie bỗng thấy sốt ruột. Phải làm gì đó để khuôn mặt quay trở về như cũ mới được. Mọi người trong nhà mà nhìn thấy bà thế này hẳn sẽ rất hết hoảng. Nhất là Mako. Con bé mà nhìn thấy mặt bà bây giờ nhất định sẽ hét lên “Ồi, ma kìa!”

Bà Yukie thử đủ mọi cách, nào là lấy khăn ẩm lau, rồi thoa kem lên mặt.

Nhưng chẳng có tác dụng gì cả.

Lòng bà Yukie rối như tơ vò. Làm sao bây giờ. Hay là lại ăn ô mai mơ nhỉ? Nhưng nghĩ tới chuyện nếp nhăn sẽ mọc nhiều hơn thế này là bà đã rùng cả mình.

Đắn đo một hồi, cuối cùng bà Yukie vẫn mở nắp lọ ô mai mơ ra. Đúng khi ấy bà thấy dưới nắp lọ chỉ chít những chữ. Chữ nhỏ đến nỗi tưởng như phải dùng đến kính lúp, nội dung thì như sau:

Cách ứng phó khi xảy ra hiện tượng “trào ngược nếp nhăn”. Trong lọ có duy nhất một quả Ô mai mơ màu đỏ. Nếu không thể chịu đựng được chuyện các nếp nhăn quay trở lại, hãy đưa quả ô mai mơ này cho ai đó ăn. Khi ấy các nếp nhăn sẽ chuyển hết qua người ăn quả ô mai mơ màu đỏ kia. Xin hãy suy xét thật cẩn thận chuyện da ai đó sẽ bị nhăn nheo thay mình.

Bà Yukie vội vàng dùng đũa lục lợi trong lọ. Đây rồi. Tận dưới đáy lọ có một quả ô mai mơ màu đỏ to hơn hẳn những quả khác. Quả mơ căng tròn, nhìn thôi đã thấy ngon.

“Cho ai đó ăn cái này thì khuôn mặt mình sẽ trở lại như cũ. Đưa ai ăn bây giờ nhỉ.”

Bà Yukie suy nghĩ lung lắm.

Ông Sasaki ở tổ một thì sao? Người đó miệng lưỡi chua ngoa, suốt ngày cằn nhằn vợ. Liệu ông ta có trầm tính lại khi da bị nhăn nheo không nhỉ?

Hay là bà Wakaoku bên nhà đối diện? Người đó mới đây còn mặt mày tím tái, nổi giận đùng đùng chạy tới mắng mỗ sao lại quệt ô tô làm xước tường nhà bà ta. Có ai cố ý đâu chứ.

À, nói vậy còn có cả thằng bé hay bắt nạt Mako nữa. Thằng nhãi ranh ấy còn ném xe đạp của Mako xuống sông cơ mà. Thật

giận quá. Hay là đưa nó ăn nhĩ.

Bà Yukie cứ băn khoăn mãi, chọn người này, hay là chọn người kia đây. Bà vẫn chưa nghĩ ra người nào phù hợp. Người bà Yukie không ưa thì nhiều, nhưng đưa họ ăn quả ô mai mơ thì bà lại không đành. Da họ mà bị nhăn nheo thì cũng đáng thương quá.

Chẳng biết từ lúc nào nước mắt bà Yukie đã trào ta.

Đẩy nếp nhăn cho người khác là chuyện khó quá, bà không làm nổi. Chắc chắn cả quãng đời còn lại bà sẽ sống trong ân hận mất.

“Tại mình tham lam nên mới thành ra như vậy. Nhưng mặt mũi thế này thì... Ôi, phải làm thế nào đây?”

Bà Yukie đặt quả ô mai mơ trước mặt, trăn trở mãi. Khi ấy khuôn mặt bà chủ tiệm bánh kẹo đó hiện lên trong đầu bà.

“Đúng rồi, người của tiệm bánh kẹo đó hẳn sẽ biết nên làm gì lúc này nhĩ?”

Bà Yukie quyết định đi tìm tiệm bánh kẹo đó lần nữa. Có khi lần này lại tìm ra cũng nên. Khi ấy chắc chắn khuôn mặt bà sẽ trở lại như cũ. Đúng vậy. Nhân tiện bà cũng sẽ trả lại lọ Ô mai mơ xóa nếp nhăn nguy hiểm này luôn.

Cũng biết chẳng nên mong đợi gì nhiều, ấy vậy mà bà Yukie vẫn sửa soạn ra khỏi nhà. Bà đeo cặp kính râm thật to, nửa mặt còn lại thì nhờ khẩu trang bịt kín. Cuối cùng bà trùm khăn lên đầu như phụ nữ đạo Hồi, hòng che đi các nếp nhăn nhiều nhất có thể.

Vậy chắc là được rồi. Thế này sẽ không ai thấy được mặt mình đâu. Với lại ăn vận kiểu này chắc cũng không ai nhận ra mình đâu nhĩ.

Bỏ lọ Ô mai mơ xóa nếp nhăn vào túi, bà Yukie ra khỏi nhà. Tiệm bánh kẹo ấy nhất định nằm ở một con ngõ nào đó gần phố mua sắm thôi. Đã vậy bà sẽ ghé vào từng góc ngách một.

Mới bốn rưỡi chiều nhưng đang đông nên trời nhanh tối. Hoàng hôn chưa gì đã kéo đến rồi. Hôm nay lại là ngày lạnh nhất năm nay nên chẳng mấy ai đi lại ngoài đường. Đối với người không muốn bị người khác nhìn thấy mặt như bà Yukie thì quả đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Vừa nghĩ vậy, từ xa một cô bé nhỏ thó đi tới.

Ôi không!

Bà Yukie giật nẩy mình. Chẳng phải cô cháu gái Mako của bà kia sao. Chắc con bé tới nhà bạn chơi giờ mới về. Mà giờ không

phải lúc nghĩ mấy chuyện đó. Mình phải trốn đi cái đã.

Bà Yukie vội vã chạy vào một con hẻm, đứng im ở đấy. Mong Mako hãy mau mau đi qua.

Nhưng bà đợi mãi đợi mãi mà không thấy Mako đâu. Muốn về nhà con bé nhất định phải đi qua chỗ này mới phải.

Thấy lạ, bà Yukie lén thò mặt ra nhìn. Thế rồi bà đã chứng kiến một cảnh tượng không thể nào ngờ tới.

Một chiếc xe hơi màu đen đỗ trên đường từ lúc nào. Một gã đàn ông trẻ đang bịt miệng, ôm chặt lấy Mako đang vẫy vùng.

Bà Yukie thấy như máu trong người đông cứng lại. Bà những muốn hét lên nhưng không thành. Song khi gã đàn ông định nhét Mako vào xe hơi, bà Yukie như bừng tỉnh. Giây phút đó cơn giận dữ bắt đầu trào lên.

“Mày đang làm gì cháu tao thế hả!”

Bà Yukie lao tới, hét lên bằng giọng to đến nỗi không biết từ đâu phát ra.

Bà như một con sư tử túm lấy gã đàn ông vừa quay người nhìn lại, quyết một phen sống mái với hắn. Phải cứu Mako bằng mọi giá.

Nhưng gã đàn ông khỏe quá. Hắn giữ chặt lấy Mako không buông.

“Gì đây! Buông tôi ra ngay, cái mụ già này’.”

Bàn tay hắn đập đánh chát vào mặt bà Yukie, hất phăng kính râm cùng khẩu trang đi. Lập tức đôi mắt hắn trợn tròn lên.

A a a!

Gã đàn ông hét lên, ngã ngửa ra sau. Mako mới nãy còn bị khóa chặt người giờ đã được thả ra.

Hắn là hắn phát hoảng vì nhìn thấy khuôn mặt chi chít nếp nhăn của bà rồi.

Đúng rồi! Nếp nhăn! Ô mai mơ xóa nếp nhăn!

Bà Yukie tức tốc lấy lọ Ô mai mơ xóa nếp nhăn ra khỏi túi, mở nắp. Thế rồi bà nhón lấy quả mơ màu đỏ nằm ngay trên đầu nhét vào miệng gã đàn ông đang run rẩy.

“Hự!”

Gã đàn ông kêu lên một tiếng như có thứ gì nghẹn nơi cổ họng, cổ gạt tay bà Yukie ra. Nhưng bà Yukie quyết chí giữ chặt miệng hắn, không cho hắn nhả quả ô mai mơ.

Bà Yukie với gã đàn ông cứ chiến đấu trong im lặng như vậy một lúc. Mãi cuối cùng gã cũng đẩy được bà ra.

Gã chui vào trong xe hơi, chẳng buồn để ý tới Mako nữa. Chiếc xe hơi phóng vụt đi mất.

Bà Yukie thở hổn hển, ôm chặt lấy Mako.

“Mako, Mako ơi! Bà đây! Cháu có sao không?”

“Bà, bà. Bà ơi! Hu hu!”

Mako òa khóc. Cũng may con bé không bị thương ở đâu cả. Nhẹ cả người, bà Yukie cũng nước mắt lưng tròng.

Một người đàn ông đi qua thấy vậy liền hỏi thăm “Hai bà cháu có sao không? Có chuyện gì thế ạ?” Bà Yukie vừa sụt sịt vừa thuật lại sự tình “Cháu tôi suýt bị bắt cóc đấy.” Người đàn ông ngay lập tức liên lạc với cảnh sát và ở lại với hai bà cháu cho tới khi họ đến.

Trong lúc đó bà Yukie vẫn luôn ôm chặt lấy Mako. “Không sao rồi. Ổn cả rồi”, vừa thì thầm trấn an cháu như vậy bà Yukie cũng thấy bình tâm lại.

Bà Yukie nhìn xuống đất. Lọ Ô mai mơ xóa nếp nhăn cùng vô số những quả ô mai mơ vương vãi trên mặt đường đổ bê tông. Cả kính râm và khẩu trang của bà nữa...

Bà Yukie giật nảy mình. Đúng rồi. Mặt mình. Không biết mặt mình giờ thế nào rồi nhỉ? Mình đã ép gã đàn ông đó ăn quả ô mai mơ màu đỏ rồi...

Muốn kiểm tra thì chỉ có một cách. Bà Yukie khẽ cất tiếng gọi Mako đang rúc trong lòng mình.

“Mako, Mako ơi. Cháu nhìn mặt bà đi?”

Mako đang vui mặt mà khóc nhưng nghe bà Yukie gọi, cô bé liền ngước mặt lên.

Đôi mắt Mako dán vào khuôn mặt bà Yukie. Bà Yukie vô thức nhắm tịt mắt lại, trống ngực đập thình thịch.

“Bà ơi? Bà sao thế? Bà bảo cháu nhìn vào đâu cơ ạ?”

Bà Yukie mở mắt. Mako chẳng có vẻ gì là đang sợ hãi cả, chỉ nhìn bà Yukie vẻ khó hiểu.

“Đâu, vào đâu là sao... Mặt bà không có gì lạ à?”

“Lạ là sao ạ?”

“Ờ thì, mặt bà rất nhăn đúng không?”

Mako vẫn nhìn bà Yukie vẻ khó hiểu rồi nói.

“Không ạ. Mặt bà vẫn như trước.”

Nghe vậy bà Yukie vội vã sờ lên mặt mình. Đúng là da rất mềm mại. Tuy có vài nếp nhăn nhưng không hề thấy cảm giác nhăn nheo gúm ghieếc kia nữa.

Những nếp nhăn đã biến mất!

Vẫn chưa thể tin nổi, bà Yukie vừa ôm Mako vừa kiểm thử gì đó có thể dùng làm gương soi. Thế rồi bà thấy cái nắp lọ Ô mai mơ xóa nếp nhăn. Cái nắp bằng kim loại sáng bóng, chắc có thể dùng thay gương được.

Bà Yukie nhặt cái nắp lên, nhìn vào đó.

“Ồi, may quá!”

Khuôn mặt bà Yukie đã trở lại như cũ. Đúng là mặt bà trước khi xảy ra hiện tượng trào ngược nếp nhăn đây rồi. Quả ô mai mơ màu đỏ đã có tác dụng thật.

Tức là bây giờ gã đàn ông đó...

Rốt cuộc cảnh sát đã không bắt được gã đàn ông định bắt cóc Mako.

Thay vào đó có một vụ tai nạn xảy ra ngay gần hiện trường vụ bắt cóc. Một chiếc xe hơi màu đen đã đâm thẳng vào cột điện. Tài xế là một ông lão khoảng chín mươi tuổi, toàn thân bị thương khá nặng nên đã được đưa tới bệnh viện. Có vẻ do vụ tai nạn nên đầu óc ông ta bị rối loạn hay sao mà cứ nằng nặc bảo với y tá là “Tôi mới chỉ hai mươi hai tuổi thôi!”

Bà Yukie cười mãn nguyện khi nghe người hàng xóm kể.

Chắc chắn gã đàn ông đó đã nhìn thấy khuôn mặt nhàu nhĩ của mình qua gương chiếu hậu. Thế rồi do quá thất kinh nên đã bẻ nhàm vô lăng tông vào cột điện. Đây gọi là quả báo chứ gì nữa. Nhà người cứ tận hưởng cảm giác nhăn nheo ấy đi nhé.

Ô mai mơ xóa nếp nhăn lại có ích một cách không ngờ tới quá nhỉ.

Bà Yukie nhẹ cả người.

Lọ Ô mai mơ xóa nếp nhăn vẫn còn lại một ít nhưng bà Yukie không ăn mà chôn nó ở sau vườn. Đúng là Ô mai mơ xóa nếp nhăn mang lại hiệu quả tuyệt vời thật đấy, nhưng công dụng ấy lại kéo theo vô vàn nguy hiểm. Nếu nghiện nó rồi kiêu gì cũng sẽ lại xảy ra vụ trào ngược nếp nhăn kia thôi. Nghĩ tới đó bà Yukie chỉ thấy sợ nếu phải cậy nhờ sức mạnh ấy của ô mai mơ.

Nhưng không có nghĩa là bà sẽ từ bỏ chuyện làm đẹp. Bây giờ bà Yukie chọn cách chậm mà chắc. Ví dụ như bà sẽ tẩy mát xa da mặt, và để ý tới sức khỏe của mình hơn.

Đúng vậy. Không có Ô mai mơ xóa nếp nhăn đúng không sao cả. Mình sẽ vẫn mãi là người bà trẻ trung xinh đẹp khiến Mako tự hào thôi.

Bà Yukie quyết tâm như vậy.

Okamura Yukie, sáu mươi tám tuổi. Người phụ nữ có đồng năm trăm yên năm Bình Thành thứ mười bảy.

CHƯƠNG 5

DANGO ANH EM

“A, thật là chán quá đi.”

Akira ngán ngẩm.

Akira học lớp năm, là anh cả trong bốn anh em. Tất nhiên, cậu bé chẳng lấy gì làm thích thú chuyện này. Hai đứa sinh đôi học lớp ba, Mion và Mina thì xấp lác. Cậu em út sáu tuổi Hikaru thì hay mè nheo nhõng nhẽo.

Vậy mà Akira lại phải chăm sóc mấy đứa em ấy. Dù hai đứa sinh đôi có ăn mất đồ ăn vặt của cậu, hay đang chơi vật nhau mà Hikaru nổi đóa lên đâm trúng chỗ hiểm thì Akira cũng không được tức giận. Chỉ vì cậu bé là anh.

“Con là anh cơ mà? Chấp các em làm gì...” Thế mình phải như vậy đến bao giờ cơ chứ! Làm anh cả chỉ toàn bị thiệt thôi!

Akira chán lắm rồi. Cậu bé bực mình ghê gớm. Chuyện gì cũng chỉ vì cậu là đứa được sinh ra đầu tiên.

Akira thực sự muốn được làm em; Có như vậy cậu bé mới không phải chăm sóc ai nữa cả, thay vào đó Akira sẽ được cưng nựng. Cậu bé sẽ không bị bố mẹ mắng chỉ vì những chuyện con con, được nhắm mắt làm ngơ, được cưng chiều.

Hay mình bỏ nhà đi rồi làm con nuôi nhà khác nhỉ. Chỉ cần tới một gia đình giàu có hiếm muộn con cái nào đó, hẳn cậu bé sẽ được chiều chuộng lắm. Họ sẽ mua cho Akira bất cứ thứ gì, cậu sẽ độc chiếm tất cả mọi thứ. Ồi được vậy thì tuyệt biết bao.

Akira vừa bước đi trên đường vừa tưởng tượng ra viễn cảnh ấy. Cậu bé đang đi tới thư viện. Mẹ sai Akira đem trả đồng sách mà hai đứa sinh đôi đã mượn của thư viện. Dĩ nhiên Akira đã kịch liệt phản đối.

“Sao lại là con? Bọn Mion mượn thì hai đứa nó phải đem đi trả chứ!”

“Sao con lại nói như vậy? Con biết hai em sắp có buổi biểu diễn ba lê mà. Hôm nay lạnh thế nhỡ hai đứa bị cảm thì sao? Trên

đường về con ghé cửa hàng tiện lợi mua kẹo mà ăn cũng được.”

Rốt cuộc Akira vẫn phải đi. Mà sổ sách đó... Hai đứa sinh đôi mỗi đứa mượn hẳn sáu cuốn. Tổng cộng mười hai cuốn. Nặng kinh khủng khiếp. Dây đeo ba lô hẳn lên vai, Akira càng lúc càng bức mình.

“Chết tiệt! Mion và Mina! Hai đứa nó quá lắm rồi!

Tính đi đường tắt, Akira rẽ vào một con ngõ. Không biết có phải do thiếu tập trung hay không mà khi nhận ra thì cậu thấy mình đã ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Trước mắt cậu là một tiệm bánh kẹo khá cũ kỹ. Akira dứt khoát bước vào bên trong, cứ như thể tiệm bánh kẹo ấy đang gọi mời cậu vậy. Trong tiệm bày la liệt những thức kẹo đầy màu sắc.

Tuyệt thật. Tuy mình chẳng hiểu gì nhưng mà tuyệt thật đấy.

Akira đang nín thở dán mắt vào đám kẹo thì bỗng từ trong cửa tiệm một người phụ nữ to lớn lặng lẽ đi ra. Người này vận bộ kimono màu đỏ tím cùng mái tóc trắng toát, đôi môi đỏ chót. Người phụ nữ nở nụ cười, cất tiếng chào Akira.

“Xin chào quý khách. Ài chà, vị khách may mắn hôm nay có vẻ đang bắt mắt quá nhỉ. Nhưng không sao, không sao hết. Biển ước muốn của những vị khách như vậy thành hiện thực chính là sứ mệnh của Thiên đường tiền xu. Nào, giờ hãy cho ta biết ước muốn của quý khách là gì nào.”

Người phụ nữ này nói năng thật kỳ lạ. Nhưng Akira hiểu. Người phụ nữ thật sự muốn biến ước muốn của Akira thành hiện thực. Và bà ấy có khả năng làm được.

Thế nên Akira thẳng thắn nói ra mong ước của mình.

“Cháu muốn được làm em. Cháu muốn làm con út. Cháu chán phải chăm sóc mấy đứa em lắm rồi.”

Ra là vậy, người phụ nữ gật đầu.

“Chuyện này cũng thường gặp ấy mà... Nhân tiện, nhà quý khách có mấy anh chị em?”

“Bốn ạ. Cháu còn hai em gái và một em trai. Không còn gì tệ hơn ạ.”

“Ra là vậy, ra là vậy. Thế thì Dango anh em là hợp nhất rồi.”

Nói rồi người phụ nữ thò tay vào thùng kính trong góc tiệm lấy ra một xiên dango.

Bốn viên dango trắng bóc và tròn xoe, nhìn thôi đã thấy ngon được xiên trên một que tre. Nhìn kỹ mới thấy trên mỗi viên dango lại in một con số nhỏ xíu, lần lượt từ một đến bốn, theo thứ tự từ trên xuống.

Trống ngực Akira đập thành thịch. Cậu cảm thấy như đã gặp được định mệnh đời mình. Món bánh dango này chính là thứ cậu cần bây giờ! Cậu muốn có nó!

Akira vội giơ tay ra nhưng người phụ nữ đã kịp thu xiên dango lại.

“Quý khách phải trả tiền trước đã. Giá chỉ mười yên thôi. Quý khách có mười yên không?”

“Có... ạ!”

Akira vội vàng lấy đồng mười yên ra. Thế nhưng người phụ nữ vừa nhìn thoáng qua đã lắc đầu.

“Không phải đồng đó, xin hãy tìm một đồng mười yên khác.”

“Đồng mười yên khác là, là đồng nào? Bà tự chọn lấy đi!”

Akira đổ toàn bộ tiền xu ra lòng bàn tay. Tức khắc người phụ nữ nhón lấy một đồng mười yên mà chẳng buồn do dự.

“Đây rồi đây rồi. Đồng mười yên năm Bình Thành thứ ba, đồng xu của ngày hôm nay. Món hàng này giờ là của quý khách.”

Akira tay run run nhận lấy xiên dango.

Mình có nó rồi! Ôi, thật may mắn quá.

Người phụ nữ nhẹ nhàng giải thích cho Akira lúc này còn đang xúc động.

“Nếu muốn làm con út, quý khách hãy ăn viên dango số bốn. Tuyệt đối không được ăn những viên khác. Những viên còn lại, hãy đưa cho em của quý khách ăn. Mỗi người một viên. Quý khách hiểu tôi nói gì chứ ạ?”

“Vâng... vâng.”

Akira gật đầu. Người phụ nữ mỉm cười.

“Vậy quý khách hãy tận hưởng cảm giác làm em út nhé.”

Căn tiệm bỗng tối hẳn đi. Người phụ nữ tan vào bóng tối, những món bánh kẹo đang bày la liệt cũng nhòa dần.

Lúc định thần lại được thì Akira đã đứng trước cửa nhà. Chẳng thấy con đường, tiệm bánh kẹo, hay người phụ nữ kỳ lạ ấy đâu nữa cả. Nhưng tay Akira vẫn đang nắm chặt xiên dango.

Không phải là mơ!

Cả người Akira tê tê vì phần khích.
Có thứ này rồi ước muốn của mình sẽ thành hiện thực!
Không thư viện gì nữa cả. Mình phải nhanh chóng vào nhà đưa dango cho mấy đứa kia ăn mới được.

Akira quyết định ăn viên dango của mình trước khi vào nhà. Cậu rút viên dango in số bốn ra khỏi que, bỏ vào miệng.

“Ngon quá! Có đúng là dango không vậy!”

Akira bất giác thốt lên. Dango thực sự rất ngon, dẻo dẻo lại ngọt dịu.

Loáng cái viên dango đã hết, Akira nhìn chăm chăm vào mấy viên còn lại.

Thứ ngon thế này mà phải chia cho mấy đứa em thì tiếc quá. Nhưng người phụ nữ ấy nói phải đưa những viên còn lại cho đám em mình ăn. Hẳn việc đó phải có ý nghĩa gì chứ.

Akira những muốn ăn bằng hết mấy viên còn lại nhưng dặn lòng cố nhịn, đi vào nhà.

Hai đứa sinh đôi và cậu em út đang xem tivi trong phòng khách.

“Anh về rồi. Mẹ đâu?”

“Đi mua đồ.”

Mion nhướng mày lên ngay khi vừa thoáng thấy chiếc ba lô căng phồng của Akira.

“Ơ cái gì kia? Anh đi trả sách hộ em cơ mà?”

“Anh không đi nữa.”

“Anh nói gì cơ. Không thể tin nổi.”

“Thế anh ra ngoài làm gì?”

Hai đứa sinh đôi lập tức ca thán ầm ĩ. Hikaru đang chúi mũi vào tivi liền nói “Ồn quá! Em chẳng nghe thấy gì cả!”

Cái bọn lảm điều này! Akira ngán ngẩm quăng chiếc ba lô sang một bên, giờ xiên dango ra như chĩa kiếm.

Không khí lặng im tức thì.

Mion, Mina, Hikaru. Mất ba đứa dán chặt vào xiên dango anh em. Chúng nhìn say mê như thể đang được chiêm ngưỡng một báu vật sẽ không xuất hiện lần thứ hai vậy. Lâu lắm rồi tâm trạng Akira mới tốt thế này. Chẳng khác nào uy quyền làm anh của cậu đã được khôi phục lại. Akira trịnh trọng hỏi.

“Thế chúng mày có ăn không?”

“Ăn chứ, ăn chứ!”

“Này, không được! Em ăn trước!”

“Nào, không được tranh nhau. Mỗi đứa một viên.”

“Lẽ ra anh phải mua nhiều hơn chứ. Mỗi người phải ăn một viên mới đã.”

“Tao đào đâu ra tiền hả. Còn cần nhân thì nghỉ đi, đừng ăn nữa.”

“... Em xin lỗi.”

“Nào, Hikaru! Một viên thôi! Đừng có để nhỏ nước miếng lên những viên kia đấy!”

“Em biết rồiiii.”

Sau đó, cũng như mọi khi, mấy đứa em Akira ồn ào chén sạch xiên dango. Akira hồi hộp xem xét tình hình.

Không biết sẽ thế nào nhỉ? Chuyên gì sẽ xảy ra đây?

Sự thay đổi đến ngay sau đó. Khuôn mặt nhõng nhẽo thường ngày của Hikaru bỗng dưng trông người lớn hơn hẳn, cậu bé còn nói lời cảm ơn Akira.

“Dango ngon lắm, Akira. Cảm ơn nhé. Akira giỏi quá, còn biết mua quà về cho mọi người nữa.”

“Hi... Hikaru?”

Hikaru mà nói được những lời này sao.

Akira chớp mắt ngạc nhiên. Lần này tới lượt hai đứa sinh đôi cườì nói.

“Đúng vậy. Akira giỏi thật đấy.”

Giỏi lắm, giỏi lắm.

Bị mấy đứa em xoa đầu, Akira rùng cả mình.

Chuyện gì thế này. Akira cảm thấy như thể đang bị đám người ngoài hành tinh trong hình dạng mấy đứa em mình vây quanh vậy. Tuy bề ngoài giống hệt nhưng bên trong lại là những người hoàn toàn khác. Mà không, có khi Dango anh em đã phát huy tác dụng cũng nên. Phải kiểm tra mới được.

Akira cố tình nói với Hikaru.

“Anh muốn xem kênh khác cơ.”

“Vậy hả? Ừ, thế Akira mở đi.”

Hikaru đồng ý ngay tắp lự. Akira há hốc miệng. Hikaru thích tivi lắm. Như mọi khi nó sẽ không bao giờ chịu nhường mọi người chuyển kênh khác đâu. Chuyện này thật lạ quá.

Chẳng hiểu sao thấy hơi khó chịu, Akira lùi người lại.

“Mà thôi, anh không xem đâu... Đúng rồi, anh đi trả sách cho thư viện đây.”

Akira vừa dứt lời, lần này đến lượt hai đứa sinh đôi lên tiếng.

“Thư viện? Akira không phải đi đâu.”

“Để tụi này đi cho... Mà hay là Hikaru đi được không?”

“Được thôi.”

Akira tròn mắt trước cuộc trò chuyện của mấy đứa em.

“Nói, nói gì thế Mion? Cả Hikaru nữa, em làm sao mà đi ra ngoài một mình được.”

“Trời ơi, Akira. Đi trả sách thư viện thì có gì đâu.”

“Thật ấy, Akira hôm nay lạ quá.” Mion, Mina và Hikaru cười khó hiểu.

Akira tròn mắt ngạc nhiên, song cậu chợt hiểu ra. Từ nãy tới giờ chẳng đứa nào gọi cậu là “anh Akira” cả. Akira cứ nghĩ chúng cố tình gọi cậu là “Akira” nhưng xem chừng không phải. Với bọn chúng giờ cậu không còn là “anh Akira” nữa, mà chỉ là cậu em “Akira” thôi.

Dango anh em đã có tác dụng thật rồi.

Cuối cùng Akira đã thông tỏ ngọn ngành.

“Hay chúng ta cùng đi đi?”

“Ý hay đấy.”

“A đúng rồi, lúc về bọn chị sẽ mua khoai tây chiên cho Akira nhé.”

“Hả? Mina mua á?”

“Ừ, tại hôm qua chị tự tiện ăn hết khoai tây chiên của Akira còn gì. Coi như quà xin lỗi nhé.”

“... Cảm, cảm ơn.”

Cảm giác thật kỳ lạ, nhưng cũng không tệ, Akira nghĩ. Từ giờ cậu bé sẽ không bị nài nỉ “Mua kẹo cho em đi” nữa rồi.

Sau đó bốn anh em cùng ra khỏi nhà. Cậu em Hikaru cứ nắm tay Akira suốt cả quãng đường, dù thường ngày cậu nhóc rất ghét bị nắm tay. Akira còn đang nghĩ “Lạ thật đấy” thì đã bị Hikaru nhắc “Kìa, em phải cẩn thận chứ. Không được đi sang đường ô tô đâu,”

Thế này là Hikaru đang dắt mình chứ đâu phải mình dắt nó!

Sau đấy, mấy đứa vẫn tiếp tục đối xử với Akira như em trai của mình.

Mina mua khoai tây chiên cho Akira thật, Mion thì bảo “Em có thích cuốn truyện tranh nào không, chị nua cho?” Cả khi về đến nhà,

Akira cũng được nhường chơi game trước, còn được chia những món mình thích. Tóm lại, Akira được chăm chút từng li từng tí.

Bất ngờ hơn nữa là ngay cả trong mắt bố mẹ, Akira cũng là con út luôn.

Như mọi khi Akira sẽ phải dọn bàn sau bữa ăn, vậy mà hôm nay Hikaru lại bị gọi tên. Hikaru cãi lại thì mẹ chỉ nói một câu “Hikaru là anh cơ mà?”

Bố cũng nhẹ nhàng hỏi “Akira, bài tập về nhà có chỗ nào không hiểu không? Bố xem cho nhé?” Mới đây thôi bố còn nghiêm khắc nói “Akira lớn rồi đấy. Từ giờ trở đi con tự làm bài tập về nhà nhé.”

Mọi người đều đối xử đặc biệt với Akira. Chẳng còn ai nói với cậu “Con là anh cơ mà” nữa. Thật là thích!

Lâu lắm rồi tâm trạng mới tốt như vậy, Akira mỉm cười chìm vào giấc ngủ.

Một tuần trôi qua.

Akira bắt đầu thấy ủ dột hẳn đi.

Tại Dango anh em đã hết tác dụng ư?

Không hề. Đến tận bây giờ nó vẫn đang phát huy tác dụng. Akira buồn phiền là vì thế đấy.

Ban đầu Akira thích lắm. Cậu bé gần như muốn gì được nấy, cả đồ ăn ngon hay món ăn vặt Akira đều được chia phần nhiều hơn. Dù có cố tình gây chuyện cậu bé cũng chỉ bị nhắc nhở nhẹ nhàng “Con không được làm vậy đâu.”

Đúng là khi ấy cậu đã nghĩ làm em thật thích.

Nhưng dần dà cậu không còn thấy thoải mái nữa. Trong mắt đám em, có vẻ như Akira chẳng khác nào đứa trẻ không thể làm bất cứ việc gì một mình.

Gần đây hai đứa em sinh đôi còn nghiện đút cơm cho Akira nữa chứ. Hikaru thì luôn miệng nói năng sắc mùi anh cả “Akira, em phải nghe lời chứ.” Mọi chuyện đã đi quá xa rồi.

Cậu bé năn nỉ mọi người hãy dừng chuyện này lại đi, vậy mà chẳng ai nghe. Giờ cậu có khẳng khẳng nhận mình là anh trai thì cũng vô ích. Đối với đám em kia, Akira chỉ là “cậu em út Akira” mà thôi. Bọn chúng còn ngọt nhạt dỗ dành “Akira có chuyện gì không vừa ý mà lại nói thế?”

Akira thích xem phim kinh dị nhưng mọi người lại bảo “Xem thể loại này thì làm sao mà ngủ được?” Akira mà đòi mua đồ dùng học

tập mới thì sẽ bị quẳng cho đồ cũ của Hikaru. Tiền tiêu vặt cũng ít đi. Với lý do trẻ con không cần nhiều tiền.

Akira chỉ biết ôm đầu.

Đúng là cậu muốn thử làm em thật, nhưng thế này thì hơi quá. Được chiều chuộng mãi cũng chẳng thích thú gì, lại còn lảm chuyện không theo ý mình nữa.

Đã vậy còn phải nghe cái giọng điệu anh cả đáng ghét của Hikaru nữa chứ “Đời người chỉ có một lần, anh muốn trải nghiệm thật nhiều thứ.”

Nhưng quan trọng nhất là tiền tiêu vặt ấy!

Akira nhớ biết bao lúc làm anh trai phải nhường nhịn hết chuyện nọ tới chuyện kia. Hồi ấy sao mà vô tư, tự do thế.

Akira muốn quay lại như cũ nhưng chẳng biết phải làm thế nào. Cậu bé tính đi hỏi người phụ nữ ở tiệm bánh kẹo đó nhưng lại chẳng biết tiệm bánh kẹo ấy nằm ở đâu. Akira đã đi vòng vòng tìm kiếm nhưng tìm không ra.

Ôi, nếu Dango anh em đó cứ thế mãi thì phải làm sao đây?

Akira ủ rũ quay về nhà thì thấy mọi người đều đang ở phòng khách.

“A, Akira về rồi đấy à.”

“Mọi người vừa ăn vặt xong. Hikaru mua về đấy.”

“Có phần của Akira đây này. Con ăn đi.”

“Ngon lắm, con mau ăn đi.”

Akira toan từ chối không muốn ăn. Song ngay khi nhìn thấy cái đĩa nhỏ được giơ ra trước mặt, tim cậu bé liền đập liên hồi.

Trên đĩa là những chiếc bánh bột đường đen sáng bóng như bao chiếc bánh đường đen khác.

Vậy mà Akira lại chẳng thể rời mắt khỏi nó được. Cảm giác này. Cảm giác hồi hộp và bị hút hồn. Giống hệt lúc cậu bé nhìn thấy xiên Dango anh em đó.

“Hi, Hikaru... mua cái này ở đâu thế?”

“Ở tiệm bánh kẹo. Một tiệm bánh kẹo lạ lắm, anh mới thấy lần đầu luôn.”

“... Thế Hikaru có gặp người phụ nữ to lớn nào không?”

“Có. Một người phụ nữ to ời là to.”

Bánh bột đường đen này là của tiệm bánh kẹo đó! Đúng tiệm bánh kẹo đó rồi!

Akira không còn nghĩ ngợi được gì nữa. Biết đâu ăn thứ này vào Dango anh em sẽ mất tác dụng thì sao!

Chắc lắm như vậy, Akira giật lấy chiếc đĩa từ tay mẹ, ngẫu nhiên ăn bánh bột đường đen.

Akira nhét hết cái này đến cái khác vào miệng.

Mùi vị thế nào cậu cũng chẳng quan tâm. Phải ăn thật nhanh mới được.

Akira ăn sạch sẽ không sót lại miếng nào, ăn xong cậu bé chột tỉnh ra. Cậu ngẩng đầu lên thì thấy mọi người đang nhìn mình ngạc nhiên.

“Làm sao mà phải ăn ngẫu nhiên như thế chứ.”

“Thật ấy. Khó coi quá, Akira.”

“Akira.”

Nghe Mion và Mina nói vậy, Akira thất vọng tràn trề. Akira đã ăn bánh của tiệm bánh kẹo ấy rồi mà hai đứa sinh đôi vẫn gọi cậu là “Akira”. Cậu đã định ninh rằng bánh bột đường đen này sẽ xóa tan công dụng của Dango anh em, vậy mà...

Akira bắt đầu thấy lạnh hết cả sống lưng.

Nếu vậy thì bánh bột đường đen này có tác dụng gì nhỉ?

Sau đó thế nào?

Hôm sau, Akira đã quay trở về làm anh trai lớn trong nhà.

Thế nhưng ngày tiếp theo cậu lại là mẹ, hôm sau nữa thì sắm vai hai cô em sinh đôi. Ngày thứ ba Akira là em út, ngày thứ tư cậu làm bố và phải đi làm.

Hóa ra Hikaru đã mua Bánh bột đường thay phiên, mỗi ngày sẽ sắm một vai trò mới...

Nakamura Akira, mười một tuổi. Cậu bé có đồng mười yên năm Bình Thành thứ ba.

CHƯƠNG 6

SODA CHANH XÁC ƯỚP

Gần đây chị mình lạ quá.

Sakurako nghĩ.

Chị Yuri của cô bé từ khi lên cấp ba lại thành ra để ý thái quá tới ngoại hình của mình. Chị ấy bắt đầu trang điểm, chỉ ăn những đồ ăn được cho là tốt cho da và dùng hết tiền tiết kiệm để mua máy tập thể dục.

Giờ chị ấy còn đang ăn kiêng.

Vốn chị Yuri chẳng béo đến thế. Thực tế thân hình chị ấy như vậy là vừa đẹp. Song chỉ cần chị ấy tự thấy “Mình béo quá” là cũng không được. Chỉ vì muốn “Mình phải gầy hơn nữa” mà hầu như chị ấy chẳng buồn ăn cơm.

Thấy chị gái như vậy, Sakurako vừa chán nản lại vừa lo lắng nữa. Nếu cứ nhịn ăn như vậy thì đến cả tâm tính cũng chẳng còn bình thường mất. Lúc ở nhà chị ấy chỉ ở lì trong phòng, chẳng mấy khi ở cùng mọi người.

Mình muốn chị quay lại như trước kia cơ.

Lòng đầy bất an, Sakurako quay về nhà thì thấy giày chị Yuri đã ở đó. Hình như chị ấy về rồi.

“Em về rồi.”

Sakurako lên tiếng nhưng chị không đáp lời. Chắc chị ấy lại đang ru rú trong phòng rồi. Mẹ thì đi làm thêm nên không có nhà.

Buông một tiếng thở dài, Sakurako quyết định đi vào bếp làm bánh kếp ăn. Bánh kếp cũng là món khoái khẩu của chị Yuri. Hay mình cứ hỏi xem chị ấy có ăn không nhỉ, có khi chị ấy sẽ đáp “Chị ăn một chút thôi” cũng nên.

Ôi, trước kia thì chỉ muốn ăn một mình, giờ muốn chị ấy cùng ăn chung cũng không được.

“Chuyện này đúng là chẳng bình thường chút nào cả.”

Sakurako vừa lằm bằm vừa lôi sữa tươi và trứng từ tủ lạnh ra.

Loáng một cái, chiếc bánh kẹp ngon lành đã xong. Bánh màu nâu vàng trông thật hấp dẫn. Chiếc bánh kẹp phòng mịn đẹp nhất Sakurako từng làm ra.

“Đã xong.”

Sakurako chia chiếc bánh kẹp ra làm hai, rưới dặm bơ và si rô lá phong rồi đem lên tầng hai. Đến trước phòng chị Yuri, cô bé lên tiếng gọi.

“Chị ơi, em vừa làm bánh kẹp này. Chị có ăn Không?”

Nhưng không thấy Yuri trả lời.

“Chị không có trong phòng à?”

Bắt đầu thấy lo, Sakurako quyết định mở cửa phòng.

Trong phòng vô cùng bừa bộn. Nào là tạp chí các món ăn kiêng rồi sách ăn kiêng nằm bừa bãi khắp nơi, chẳng có chỗ mà đứng.

Nhưng không thấy chị Yuri đâu. Sakurako có dự cảm chẳng lành. Có thứ gì đấy đang thở khe khẽ dưới đồng tạp chí ngổn ngang kia.

“Chị, chị đấy à?”

Sakurako tự nhủ làm gì có chuyện đó được, nhưng vẫn không thể rời mắt khỏi đồng tạp chí.

Sakurako thận trọng khẽ vươn tay ra. Cô bé bỏ từng cuốn tạp chí ra, một cuốn, hai cuốn... Rồi thứ gì đó trông như cành cây màu nâu lộ ra.

“!?”

Sakurako nhảy vọt ra đằng sau. Lưng cô bé va vào bàn một cái rõ mạnh nhưng cô chẳng hề thấy đau.

Thứ cô bé vừa nhìn thấy dưới đồng tạp chí kia là một bàn tay người nhăn nheo. Bàn tay khô nứt màu nâu sẫm, ngón tay quắt lại như bút chì.

Sao trong phòng chị Yuri lại có thứ như này! Không được, bình tĩnh lại nào. Đây chắc chắn chỉ là một trò đùa của chị thôi! Có khi chị đang trốn đâu đó cười khùng khục ấy chứ!

Sakurako cố nghĩ như vậy. Đúng lúc ấy, ngón tay màu nâu kia bỗng dựng cựa động.

“Aaa!”

Sakurako ngã phịch xuống. Cô bé sợ nhũn cả người, không thể đứng lên nổi. Sakurako gắng cử động chân tay để chạy trốn.

Thế rồi đầu ngón tay cô bé chạm phải thứ gì đó cứng cứng.

Một chai thủy tinh màu vàng và xanh cô ban lẫn lông lốc dưới sàn nhà. Cái chai hình quan tài để xác ướp trông rõ kỳ quái. Nửa bên trên nhìn y hệt mặt nạ vị vua nổi tiếng Tutankhamun thì phải. Đây đó còn phát sáng lấp lánh, nhìn như có khảm sao.

Sakurako vô thức nhặt cái chai lên, dù vẫn chưa hết sợ. Cô bé muốn nhìn nó thật kỹ. Một cái nhãn dán quanh thân chai ghi dòng chữ lớn “Soda chanh xác ướp”.

“Soda chanh, xác ướp?”

Sakurako khẽ dốc ngược nó xuống nhưng cái chai đã rỗng không. Rồi cô bé lại thử lật ngược lại xem sao. Trên nhãn dán dưới đáy chai ghi chi chít những chữ nhỏ xíu. Sakurako nheo mắt đọc.

Bí được thời cổ đại, Soda chanh xác ướp. Đây là thức uống dâng lên vua Pharaoh của Ai Cập cổ đại. Uống thứ này vào bạn sống tới hàng nghìn năm tuổi! Phù hợp với cả những người muốn giảm cân thật nhanh. Tuy nhiên, nếu uống nhiều hơn hai phần ba chai trong một lần sẽ bị biến thành xác ướp nên xin hãy chú ý tới liều dùng!

“Chị!”

Sakurako hét lên thảm thiết.

Là nó. Chị Yuri đã uống Soda chanh xác ướp này. Đã vậy còn uống hết trong một lần! Tức bàn tay màu nâu kia là tay chị Yuri!? Chết rồi!

Sakurako vội vàng đào đồng tạt chí kia lên. Đây rồi.

Một thân người khô đét, nom y hệt xác ướp. Thân người nằm đó có mái tóc nhuộm màu nâu giống chị Yuri, mặc đồng phục trường chị Yuri. Làn da khô cong và nhăn nheo. Cả thân mình chỉ toàn là xương, không thấy thịt đâu. Đây là xác ướp chứ còn gì nữa.

“Chị, chị ơi! Sao chị lại ngốc quá vậy! Ngốc quá đi! Gầy thế này có gì mà hay! Xinh đẹp gì cái thứ này!”

Vừa đau lòng vừa sợ vừa buồn, Sakurako ôm lay cái xác khô khóc nức nở.

Bỗng xác khô Yuri thở ra một hơi rất nhẹ.

Chị vẫn còn sống! Biết đâu lại có cách gì đó giúp chị trở lại như cũ thì sao!

Sakurako lại cầm chai Soda chanh xác ướp lên xem xét thật kỹ. Thế rồi cô bé phát hiện trên nhãn dán dưới đáy chai có ghi thế này:

Nếu gặp rắc rối với Soda chanh xác ướp, xin hãy gọi tới số 299-xxxx.

Vừa hay có điện thoại của chị Yuri để trên bàn, Sakurako liền gọi điện ngay.

Tút tut tut.

Làm ơn, ai đó hãy nghe máy đi!

Sakurako tưởng như cả một quãng thời gian dài đã trôi qua, cuối cùng cũng có người nhắc máy.

Giọng một người phụ nữ. “A, a lô!

“Vâng, có chuyện gì vậy?”

“Giúp với! Giúp cháu với! Chị, chị cháu!”

Sakurako cuống cuống hét lên. “Chị cháu uống phải Soda chanh xác ướp gì đó, giờ hóa thành xác khô rồi. Xin hãy làm cách nào giúp cháu với.” Cô bé nói một tràng.

Nghe xong, người ở đầu dây bên kia thông thả nói.

“Ra là thế. Cháu muốn ta giúp hả. Vậy phải nhanh lên mới kịp được.”

“Sao cơ ạ?”

“Có chai Soda chanh xác ướp ở đó đúng không? Một giờ sau khi uống, cái chai sẽ hóa thành quan tài và phong ấn cái xác khô mới hóa thành. Rồi cứ vậy giam cái xác trong giấc ngủ hai nghìn năm.”

“Bà đang đùa cháu đúng không? Thế bây giờ phải làm thế nào ạ?”

“Được rồi được rồi. Ta sẽ chỉ cháu cách làm Thuốc hoàn thể. Hãy nghe cho kỹ vào nhé.”

“Vâng... vâng! A khoan đã! Giấy bút! Giấy bút!”

Vài phút sau, Sakurako cầm tờ giấy ghi chú chạy vào bếp. Cô bé đổ nước quá nửa cái nồi to nhất rồi bật bếp.

“Xem nào, năm bát muối lớn. Hai cốc dầu. Cốc, cốc đâu rồi?”

Choang! Xoảng!

Cuống quá đâm Sakurako làm vỡ mất mấy chiếc đĩa và mấy cái cốc. Tay cô bé run run, không biết có chế đúng lượng không nữa.

Bình tĩnh nào! Không sao cả! Sẽ ổn cả thôi!

Sakurako đổ bột mì, dầu, muối, đường vào nồi theo đúng chỉ dẫn.

“Tiếp theo là sữa tươi! Chết rồi! Không có sữa!”

Đúng rồi. Vừa nãy cô bé đã dùng sữa làm bánh kếp mất rồi.

Làm sao bây giờ, Sakurako phát hoảng. Nhưng cô bé ngay lập tức bình tĩnh lại, lao ra khỏi nhà. Đi tới cửa hàng tiện lợi gần nhà nhất sẽ mất mười phút chạy xe đạp. Nhưng nếu đạp hết sức bình sinh thì có thể đi về trong năm phút cũng nên!

Sakurako phi lên yên xe đạp. Đúng lúc ấy cô bé bắt gặp khuôn mặt quen thuộc của ông lão hàng xóm.

“Ô, Sakurako. Cháu đi đâu đấy?”

“Ông Miwa!” .

Sakurako chợt nảy ra một ý. Cô bé quăng chiếc xe đạp sang một bên, chạy ào tới chỗ ông hàng xóm.

“Ông ơi! Ông có sữa tươi không? Cho cháu xin một ít, cháu sẽ mua trả lại ông sau!”

“Hử? À à. Cháu cứ vào nhà đi đã.”

Ông lão thông thả bước vào nhà. Sakurako bước theo sau, giục ông đi thật nhanh.

Vào tới bếp, ông cụ lục đục lục lợi tủ lạnh. Thế rồi ông đưa cho Sakurako đang sốt hết cả ruột một chai trà lúa mạch.

“Trà đây.”

“Không phải trà! Sữa cơ ạ! Ông có sữa thì cho cháu với!”

“Hử? Cháu thích uống nóng hả?”

“Không ạ! Sữa cơ ạ!”

Sakurako hét lên, chỉ chực khóc. Thôi xong rồi, ông ấy bị lảng tai. Biết thế này đi thẳng tới cửa hàng tiện lợi cho xong! Bây giờ có đi cũng không kịp nữa rồi!

Ông Miwa nhồm hết nào tương cà chua, kem, sữa chua, rồi mới lấy được sữa tươi ra. Sakurako như cướp lấy hộp sữa, phóng hết tốc lực về nhà.

Vào tới bếp, Sakurako thấy cái nồi trên bếp đang sôi ùng ục. Cô bé vội vàng tắt bếp, đổ một nửa cốc sữa và sau cùng, trút đầy đá vào nồi.

Tiếp đó là công đoạn làm nguội. Sakurako liên tục đổ thêm đá, làm nguội cho tới khi đá không tan ra nữa!

Cuối cùng đá cũng ngừng tan.

Trong nồi đầy một thứ dung dịch trắng toát, sền sệt.

Xong rồi! Tuy chẳng hiểu gì, nhưng chắc chắn Sakurako đã làm ra được thứ đúng như chỉ dẫn!

Sakurako bê nôi đã nguội phóng lên phòng chị Yuri trên tầng hai. Thế rồi cô bé sững người.

Một quan tài Ai Cập khổng lồ đang dựng đứng giữa phòng. Quan tài bằng thủy tinh nhìn y hệt chai Soda chanh xác ướp với khuôn mặt cười kỳ quái của vị Pharaoh. Nắp chiếc quan tài đang kín mít mở ra. Hình như nó sắp nhốt chị Yuri vào bên trong!

“Không được làm thế!”

Sakurako dồn hết sức hất dung dịch trong nôi lên người chị Yuri.

Ào!

Đồng dung dịch sền sệt bám lấy người chị Yuri đang nằm sõng soài dưới sàn.

“Ồ ô ô!”

Chiếc quan tài Pharaoh kêu lên đầy tiếc nuối, đổ rầm ra phía sau vỡ tan tành. Những mảnh vỡ lấp lánh bay lên không trung rồi biến mất.

Sakurako lão đảo ngòì phịch xuống. Cô bé vừa mới thoát khỏi một tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

“Đúng rồi! Chị Yuri!”

Sakurako vội vã xem xét chị Yuri đang nằm dưới sàn.

Nhìn Yuri y hệt như một khối thạch hình người. Chất lỏng màu trắng sền sệt phủ khắp người, đến mặt cũng chẳng nhìn thấy đâu.

Sakurako định gạt đám chất lỏng ấy ra. Thế rồi cô bé giật mình. Dung dịch ấy đang mỏng dần đi. Mà không, nó đang bị da chị Yuri hút lấy thì đúng hơn.

Dần dần, hình dáng chị Yuri bắt đầu hiện ra sắc nét. Những nếp nhăn sâu biến mất, màu nâu của làn da khô cũng nhòa dần... Khuôn mặt khô đét cũng đầy lên, trở về hình dạng cũ.

Sakurako run rẩy dõi theo toàn bộ quá trình.

Sau khi cơ thể đã hoàn toàn trở về như cũ, cuối cùng chị Yuri cũng mở mắt ra. Chớp chớp mắt, chị Yuri nhìn lên Sakurako.

“Sakurako?”

“Chị Yuri!”

Sakurako khóc òa lên, ôm lấy chị. Không còn cảm giác thô ráp xương xẩu nữa mà là sự ấm áp, mềm mại của da người. Sakurako vui tới mức muốn nhảy lên.

Chị Yuri vẫn còn ngẩn ra một lúc. Nhưng sau khi thay đồ, ăn bánh kếp Sakurako làm, cuối cùng chị cũng tỉnh táo hơn. Thấy chị đã bình tâm lại, Sakurako mới lên tiếng.

“Sao chị lại thành ra như thế vậy? Chị kể đi.”

“Ừ.”

Chị Yuri bình tĩnh gật đầu rồi cứ cúi mãi như thể đang tự kiểm điểm lại vậy.

“Sau khi tan học, chị định ghé vào hiệu sách xem có cuốn sách ăn kiêng nào mới ra không. Thế rồi tự nhiên chị thấy người không được khỏe, lảo đảo lảo đảo... Lúc nhận ra thì đã thấy mình đang ở một chỗ lạ hoắc.”

Chị nói đó là một con hẻm tối mờ mờ, chẳng có lấy một bóng người qua lại. Nhưng ở đó lại có một tiệm bánh kẹo.

“Chị đã vào đó à? Dù đang ăn kiêng?”

“Đương nhiên chị không hề có ý định đó. Nhưng khi nhận ra thì đã thấy mình đang say sưa ngắm nhìn đám bánh kẹo rồi. Toàn thứ hay ho lắm...”

“Hay ho?”

“Không phải ý trông ngon mắt đâu... Chị thấy háo hức như sắp được xem báu vật vậy. Chẳng hiểu sao.”

“Thế có những loại bánh kẹo nào vậy chị?”

“Toàn những thứ chị chưa thấy bao giờ luôn.”

“Nào là Bánh bông gạo sấm giật, Bánh nướng công chúa, Đậu phông người sắt, rồi thì Thạch phân chia, Bánh tart huyền bí, Bánh bao tự tin, Thạch đậu bóng bẩy...”

Chị Yuri kể ra hàng tràng những loại bánh kẹo kỳ lạ.

Thế rồi lúc chị Yuri còn đang say sưa ngắm nhìn đám bánh kẹo ấy, bỗng một người phụ nữ từ đâu đi ra.

“Nói sao nhỉ... Một người uy lực lắm. Người đó mặc bộ kimono màu đỏ tím, cài bao nhiêu là trâm trên đầu. Mái tóc thì trắng tinh luôn.”

“Vậy là một bà lão rồi.”

“Không đâu. Không hề luôn. Đúng là mái tóc trắng tinh nhưng khuôn mặt vẫn còn trẻ lắm. Người thì to lớn. To ời là to, lại còn cao... Chị cảm thấy mình chỉ còn là một cái que bé tí.”

Chị Yuri kể người đó khẽ nói với chị rằng:

“Chào mừng vị khách may mắn đến với Thiên đường tiền xu. Noi biến ước muốn của những vị khách may mắn thành hiện thực. Nào, xin hãy nói ra điều ước của mình.”

Chị Yuri cả người run run, giọng thổ thổ.

“Giọng người đồ dẹt dẹt lắm. Nhưng cứ sợ sợ sao ấy. Sợ vậy nhưng chị... vẫn trả lời là muốn gầy đi.”

Nghe câu trả lời của chị Yuri, người phụ nữ hơi nheo mắt lại.

“Quý khách muốn gầy đi ư? Quý khách đã khá gầy rồi mà?”

“Không đâu ạ! Thế này vẫn còn béo lắm... Cháu thích gầy hơn cơ!”

“Hừm...”

Người phụ nữ nhìn xuống chị Yuri một lúc lâu, rồi khẽ lẩm bẩm.

“Ta có nhiều loại bánh kẹo giúp giảm cân lắm, Chuối thon thả, Sô cô la người mẫu này, rồi cả Pocky mảnh mai nữa. Song để biến ước muốn của quý khách đây thành hiện thực thì những thứ đó xem ra vẫn chưa đủ... Để ta xem nào, có khi loại đồ uống giúp giảm cân triệt để Soda chanh xác ướp này là hợp nhất đấy?”

Nói rồi người phụ nữ lấy từ trong góc tiệm ra một cái chai. Chị Yuri bảo ngay khi nhìn thấy cái chai lấp lánh hình người, chị tưởng mình như vừa bị sét đánh trúng.

“Nói sao nhỉ. Vừa nhìn thấy nó chị đã nghĩ, tìm thấy rồi. Rằng nó chính là của mình. Cái chai này làm ra là để dành cho chị.”

“Đó là Soda chanh xác ướp đúng không?”

“Ừ.”

Người phụ nữ vừa đưa cái chai ra vừa thì thầm.

“Đây là đồ uống được cải biến từ mật dục mà Pharaoh thời Ai Cập cổ đại rất yêu thích. Nếu biết cách uống thì đảm bảo sẽ gầy đi theo mong muốn, và còn sống khỏe mạnh tới hàng nghìn năm tuổi. Quý khách thấy sao? Giá một trăm yên nhé.”

Chị Yuri ngay lập tức rút ví, lấy đồng một trăm yên. Người phụ nữ gật đầu mãn nguyện.

“Đây đúng là đồng xu của ngày hôm nay rồi. Đồng một trăm yên năm Chiêu Hòa thứ sáu mươi một.”

“Đồng xu của ngày hôm nay?”

“Vâng, chỉ vị khách nào có đồng một trăm yên này mới có thể trở thành khách của Thiên đường tiền xu ngày hôm nay. Mà chuyện này cũng không can hệ gì tới quý khách đâu. Thay vào đó hãy nghe

cho kỹ điều ta sắp nói đây. Công dụng vốn có của Soda chanh xác ướp này là để bảo tồn cơ thể vĩnh viễn. Tuy cũng có thể dùng để giảm cân nhưng hãy cực kỳ chú ý đến liều dùng. Được chứ ạ?”

Người phụ nữ nói những điều vô cùng lạ lùng, nhưng chị Yuri chẳng còn chú ý nữa, vì chị đã bị chai Soda chanh xác ướp trong tay hút hồn rồi.

“Thế rồi chị phi ngay về nhà và mở nắp chai Soda chanh xác ướp ra.”

Lập tức một đám bọt màu tím trông như bong bóng xà phòng trào lên từ miệng chai.

“Chị uống thử một ngụm thì thấy ngon kinh khủng. Nước có ga mà cổ họng không đau chút nào. Rất giống vị chanh, chua ngọt dịu dịu. Tưởng như uống bao nhiêu cũng được.”

Chị Yuri kể mình đã uống ừng ực. Ngay lập tức chị liền cảm thấy mình gầy đi. Nhìn vào gương chị thấy đúng là cơ thịt đã giảm đi thật.

Quá sức vui mừng, chị Yuri tiếp tục uống thêm Soda chanh xác ướp. Cuối cùng chị đã gầy được như đúng ý mình muốn.

“Như vậy chắc là đủ rồi nhỉ”, chị Yuri định dừng tại đó. Nhưng rồi chị nhận thấy một chuyện đáng sợ.

Rằng chị không thể ngừng uống được.

Đã vậy chị còn bắt đầu cảm thấy cơ thể mình có gì đó kỳ lạ. Không phải là gầy đi, mà cả người chị như khô quắt lại.

Chị Yuri lại nhìn vào gương. Phản chiếu trong đó là hình ảnh bản thân đang nhăn nheo và dần hóa thành một cái xác khô.

“Chị sợ lắm. Chị thực sự nghĩ mình phải dừng lại thôi nhưng không sao làm được. Cảm giác da khô lại như một cái lá khô rồi dính đét vào xương, em có tưởng tượng được không? Rùng mình chưa là gì đâu. Nhưng chị cứ uống, uống mãi đến hết. Đến lúc nước trong cơ thể bị bay hơi hết, cả người chẳng còn tí sức lực nào, chị ngã dập xuống đồng tạt chí phía sau... Nếu Sakurako không cứu chắc chị cứ vậy mãi.”

Nghe chị nói lời cảm ơn, Sakurako sững phồng mũi.

“Chị cảm ơn em là phải rồi. Em đã sợ lắm đấy. Tự nhiên trong nhà lại có một cái xác ướp, sợ chết đi được... Từ giờ chị đừng có làm mấy trò giảm cân kỳ quặc nữa đấy.”

“Ừ, nhất định rồi.”

Chị Yuri hứa.

"... Em có biết làm một cái xác khô cảm giác thế nào không? Cả người không đau đớn gì nhưng lại chẳng có lấy chút sức lực nào. Toàn thân khô khốc. Đúng là rụng hết tóc gáy. Nếu cứ tiếp tục ăn kiêng kiểu gì cũng sẽ hóa thành như vậy. Có sống lâu trong bộ dạng đấy thì cũng chẳng ý nghĩa gì. Từ giờ trở đi chị sẽ ăn uống đầy đủ, chăm chỉ vận động và chăm sóc sức khỏe thật tốt."

"Ừ, vậy mới phải chứ."

Sakurako cũng gật đầu lại.

Từ đó trở đi chị Yuri ăn uống tử tế, cả nhà ai cũng thở phào.

Thế nhưng...

Sakurako nghĩ.

Tiệm bánh kẹo chị Yuri tới có vẻ thú vị ghê. Mình cũng muốn tới đó quá. Ở đó nhất định sẽ có thức kẹo dành cho mình. Ừm, chắc hẳn phải có!

Từ hôm đó Sakurako quyết định sẽ để dành những đồng một trăm yên. Biết đâu lúc nào đó cô bé có thể tới tiệm bánh kẹo kỳ lạ ấy...

Kogure Yuri, mười lăm tuổi. Cô học sinh cấp ba có đồng một trăm yên năm Chiêu Hòa thứ sáu mươi một.

ĐOẠN KẾT

Beniko, chủ tiệm Thiên đường tiền xu đang thùng thảng đi bộ trên con đường lúc nửa đêm chẳng có lấy một ánh đèn.

Chợt đôi chân ấy dừng lại.

“Ồ kìa, chẳng phải Yodomi của Cửa hiệu tai ương đấy sao. Lâu lắm mới gặp.”

Beniko vừa cất tiếng, một dáng người vụt hiện ra từ trong bóng tối.

Đó là một cô nhóc với làn da trắng muốt, mái tóc màu xanh cắt mái bằng, mặc bộ kimono màu đen. Tay cô cầm chiếc vợt bắt côn trùng, trên cổ thì đeo hộp đựng côn trùng. Trong hộp đầy những con côn trùng màu đen.

Thấy vậy, Beniko cười.

“Bên đây cũng bắt được kha khá trùng bắt hạnh ấy nhỉ. Chắc chúng sẽ được dùng cho việc chế kẹo chẳng?”

“Hừm. Làm gì với đồng trùng bắt hạnh này là chuyện của ta.”

Yodomi lạnh lùng trả lời.

“Tâm trạng đằng ấy có vẻ không tốt nhỉ. Đã có chuyện gì vậy?”

“... Hôm trước, cái cậu khách mua Búp bê nướng nguyên rửa vừa khóc lóc chạy tới chỗ ta ca thán đấy.”

“À, món kẹo ăn vào sẽ nguyên rửa được người mình ghét đấy hả.”

“Đúng, món hàng bán chạy của tiệm ta. Mới đầu cậu ta dùng nó rất suôn sẻ. Thế nhưng theo những gì cậu ta nói, bỗng dưng ở đâu xuất hiện một con quái màu vàng. Cậu ta còn bảo mình đang bị thứ ấy tấn công, và muốn nhờ ta cứu giúp. Ta đã đuổi cậu ta khỏi tiệm, và rằng ta biết đâu được ấy... Chuyện đó là do kẹo bên người gây ra đúng không?”

“Chà... tôi cũng không biết nữa.”

“Đừng có giả ngây nữa đi. Cũng đến lúc phải nói cho rõ ràng mọi chuyện rồi còn gì.”

Yodomi chìa ngón tay về phía Beniko to lớn gấp đôi mình.

“Người bán vận may. Nhưng vận may ấy sẽ mang lại hạnh phúc thật sự hay bất hạnh thì còn tùy thuộc vào khách hàng. Việc ấy cũng

chẳng tử tế gì đâu. Nói thẳng ra thì ta thấy buồn nôn.”

“Ồ kìa, người bắt mắt với cách làm ăn của tiệm ta sao?

“Ừ, ta ghê tởm. Ta rất ghét những thứ nửa chính nửa tà như vậy. Bán thì cho ra bán, chọn rõ ràng không được à? Nhìn cách làm ăn của tiệm ta mà học hỏi đi. Bên ta chọn tà rõ ràng ngay từ đầu.”

“Người nói vậy ta cũng đành chịu thôi... Mà sao Yodomi người lại chọn bán tà ý vậy?”

“Chuyện đương nhiên thế có gì mà phải hỏi,” Yodomi đáp.

“Vì rất thú vị. Còn gì thú hơn việc nhìn những ác ý nhớp nháp của con người càng lúc càng phình to ra.

Yodomi của Cửa hiệu tai ương nở nụ cười tự mãn, lườm Beniko.

“Người không bảo ta dừng lại được đâu, Beniko. Nhiều khách hàng muốn đồ của tiệm ta lắm đấy.”

Beniko tủm tủm cười.

“Sao ta phải ngăn người chứ. Thiên đường tiền xu và Cửa hiệu tai ương bán đồ hoàn toàn khác nhau mà. Ta không hề có ý định cạnh tranh với Yodomi.”

“Hừ.”

Beniko tiếp lời.

“Sau này nếu bánh kẹo của Thiên đường tiền xu có phá giải tà ý của tiệm bên đó thì cũng xin đừng nghĩ là do ganh ghét nhé.”

“Phá giải? Người muốn nói đồ tiệm người mạnh hơn?”

Mắt sáng rực lên, Yodomi liếm môi đánh choét.

“Thú vị lắm. Thú vị lắm. Đấu kẹo ư? Vậy ta phải bỏ công ra chế kẹo thôi. Ta đi đây, Beniko. Nhưng ta nói trước, ta sẽ không thua đâu. Rồi ta sẽ đến xem bộ mặt không cam tâm của nhà người. Thật đáng mong chờ, đáng mong chờ quá.”

Yodomi cười lớn rồi biến mất vào bóng tối.

Beniko phì cười.

“Ta nói câu đó mới phải.”

Nói rồi Beniko đi theo hướng khác, lao vào màn đêm.

Table of Contents

MỞ ĐẦU

CHƯƠNG 1

BÁNH XỐP CÓ NHÂN ĂN GIẤC MƠ

CHƯƠNG 2

ĐỀ CAN SÊN VẮNG NHÀ

CHƯƠNG 3

BÁNH GẠO THẺ GỖ

CHƯƠNG 4

Ô MAI MƠ XÓA NẾP NHĂN

CHƯƠNG 5

DANGO ANH EM

CHƯƠNG 6

SODA CHANH XÁC ƯỚP

ĐOẠN KẾT